234

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இஃது

இருபத்தாறு ஆண்டுகளாக நடைபெறுந்

தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

பது, ௧௪.] விபவ௵ ஆனி, ஆடி௴ [இதழ், ௩, ௪.

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், மூன்றாம்பகுதி முற்றியது.

(The Age of Saint Manickavachakar, the third part–reviews all the arguments that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
பொதுநிலைக்கழக குரு,
பல்லாவரம்

பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிடப்பட்டது;

3rd Octo, 1928.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

OFFICE OF THE R... No. 6 - OCT 1928 MADRAS

ஓம்

ஞானசாகரக் கையொப்ப நண்பர்க்கு

'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும்' என்னும் பெருநூலின் கடைசிப் பகுதி இவ்விதழ்களில் முற்றுப்பெற்றமையினை அன்பர்கட்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றோம். சென்ற துந்துபி ஆண்டு ஆடித்திங்கள் ௩௨-ஆம் நாள் (16-8-1922) துவக்கஞ் செய்யப்பட்ட இவ்வரும் பேராராய்ச்சிநூல் எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருளால் ஆறு ஆண்டுகள்கழித்து இப்போதுதான் முடிவுபெறலாயிற்று. இந்நூலின் முதற்பகுதியாகிய 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' என்பதன் 'பொருளடக்கம்' மட்டும் இப்போது கூடச்சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'மாணிக்கவாசகர் காலத்'தின் பொருளடக்கமுந், தமிழ் ஆங்கிலமுகவுரைகளும், பிழைதிருத்தமும் ௫, ௬-இதழ்களில் வெளிவரும்; அவை வந்தபின் அவற்றையும் உடன்சேர்த்து நண்பர்கள் இந்நூலைக் கட்டிடஞ் செய்து கொள்ளல்வேண்டும். ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் விரிந்த இந்நூலைமுடிக்கும் முயற்சியோடு, வேறுபல நன்முயற்சிகளையும் ஒருவேமாக யாம்செய்து வந்தமையாலும், எமது அச்சுக்கூட ஆட்கள் நின்று போனமையாலும் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு செய்து இவ்விதழ்களை வெளியிடக் காலந்தாழ்த்தது. இக் காலத்தாழ்ப்பினைப் பற்றியெழுதிய அன்பர்கட்கும் விடையெழுத இயலாதிருந்தமையினை அவர்கள்பொறுத்தல் வேண்டும்.

சென்னை, இராயப்பேட்டைப்

பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜன சபையின் ௨௩-ஆம் ஆண்டுவிழா.

இச்சபை ஆண்டுவிழாவின் மூன்றும் நாளாகிய 1928௵ ஜூலை 22-ஆம் நாள், அச்சபையினரின் வேண்டுகோட்கிணங்கி மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் அவ்அவையில்தலைவராய் எழுந்தருளி "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" என்னுந் தெய்வத்திருமூலர் அருளிய திருப்பாட்டை அடிப்படையாய்க்கொண்டு மாரிகாலத்து மழையெனப் பெருஞ்சொற்பொழிவு ஒன்று நிகழ்த்தினார்கள். இஞ்ஞான்று தோன்றியிருக்குஞ் சுயமரியாதை இயக்கக்காரர் சிலர், அப்போது அவையில் வந்திருந்து சிவபிரானைப்பற்றியும், திருஞானசம்பந்தர் முதலான சைவசமயாசிரியரைப்பற்றியும், விலக்குண்ட வகுப்பினர் திருக்கோயில்களினுட் செல்லுதலைப்பற்றியுங் கேட்ட கேள்விகட்கெல்லாஞ் சுவாமிகள் தக்கவிடைகள்கூறி எல்லாரையும் மகிழச்செய்தனர்கள். அவ்வவையின் உண்மைநிகழ்ச்சிகள் ஷெசபையின் நடைமுறைக்கூட்ட உறுப்பினர் திரு வே. தியாகராய முதலியாரால் 12-பக்க அளவில் வெளியிடப்பட்டன.

கணகராயர்.

ஓம்

சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை

(மறைமலையடிகள் எழுதியது)

சைவசமயமானது இருவேறுவகைப்பட்ட மக்கட்கூட்டத்தின் நடுவே அகப்பட்டுக்கொண்டு, ஒரு கூட்டத்தினர் ஒருபுறத்தும் மற்றொரு கூட்டத்தினர் மற்றொருபுறத்துமாக நெருக்க, அந்நெருக்கடியில் நின்றும் பிழைத்தோட வழிகாணாது நசுங்கி உயிர்துறக்கும் நிலையில் நின்றுதத்தளிக்கின்றது. அவ்விருவேறு கூட்டத்தினரில் ஒருபகுதியார் தம்மைச் சைவர் எனவுந் தாமே சைவசமயத்தின்உண்மையை முற்றும்உணர்ந்து அதனைப் பாதுகாப்பவரெனவுங் கூறிக்கொள்ளுவோர் ஆவர்; மற்றவரோ, இச்சைவக்குழுவினர் கூறுவனவே சைவசமயக்கோட்பாடுகளாகுமெனப் பிறழ உணர்ந்து, அக்கோட்பாடுகள் தமிழர் முன்னேற்றத்திற்கு இடந்தாராமல் அதற்குக் கேடுபயப்பனவாயிருத்தலால், அவைதம்மை வேரோடு களையக்கடவேமென மடிகட்டி நிற்பவர் ஆவர். இவ்விருவேறு வகுப்பினருஞ் சைவசமயத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிந்தவர் அல்லர்; அவ்வவருந் தத்தமக்கு வேண்டுவன சிலவற்றைச் சைவநூல்களிலிருந்து பொறுக்கியெடுத்துக்கொண்டு, அவைதாமே சைவம் என்பாரும், அவைதாமே தமிழர் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாவன என்பாருமாய்த் தம்முள் இகலிச் சைவ உண்மைகள் சிறிதும் அறியாப் பொதுமக்களைத் திகைப்புறச் செய்கின்றனர். சைவத்தின் உண்மைகளோ ஒரு பேழையிற் பொதிந்து

OFFICE OF THE REGISTRAR
No.
6 - OCT 1926
MADRAS

ஓம்சிவம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்

பொருளடக்கம்

முதற் பாகம்: மாணிக்கவாசகர் வரலாறு 1-163 பக்கங்கள்.

முதல் இயல்

மாணிக்கவாசகர் பிறப்பும், அவர் பாண்டியமன்னற்கு அமைச்சராய்க் குதிரைகொள்ளச் சென்று திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனைக்கண்டு அருள்பெற்றமையும், 1முதல் 5பக்கங்கள்.

இரண்டாம் இயல்

அருள்பெற்றவரையில் நிகழ்ந்தவற்றின் ஆராய்ச்சிகள் 5–11.

நம்பியார் திருவிளையாடலும் திருவாதவூரர் புராணமும் அடிகள் திருப்பெருந்துறையடைந்ததும் அவருடன்போந்த பரிவாரங்களின் அகற்சியைக்கூறுதற்கண் மாறுபடுதல்; அடிகள் தம்குரவனுக்கு ஆளாகித் தம்மை மறந்திருக்கப் பரிவாரங்கள் தாமாகவே அகன்றமையே பொருத்தம், 5, 6. அடிகள் தம் குரவனைக்கண்ட இடத்தைக் கூறுதலிலும் அவ்விரண்டும் முரணல்; மாணிக்கவாசகர் சென்றகாலத்தில் திருப்பெருந்துறையிற் கோயில் இல்லாமையும், அவர்க்குப்பின் அஃதுண்டானமையும், 6, 7. குரவன் அடிகட்கு மெய்அறிவுறுத்திய வரலாறும் அவையிரண்டிலும் வேறுபடுதல்; குரவன் 'சிவஞானபோதத்தை' அவர்க்கு அறிவுறுத்தினனென்னும் திருவாதவூரர்புராணஉரை பொருந்தாமை; பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூலை மொழியாமையும், அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கு முன்னிருந்தமையும், கடவுண்மாமுனிவர் பின்னிருந்தமையும்; இறைவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தியது 'ஐந்தெழுத்தருணிலை' ஒன்றுமே யென்னும் நம்பியார் உரையே உண்மையாதல்; 8–11.

மூன்றாம் இயல்

இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டபின் அடிகள் திருப்பெருந்துறையிலிருந்தபின்நிகழ்ச்சி 11-25.

கடவுளே ஆசிரியனாய்த்தோன்றி அடிகளைத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தமரநீழலில் ஆண்டுகொண்டமைக்குத் திருவாசகத்திற் சான்று; அடிகள் பேரன்பின் வயப்பட்டு இறைவனையுருகிப்பாடிய திருவாசகப்பகுதிகள்; மாணிக்கவாசகரெனப் பெயர் பெற்றமை;11,

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்
199032
A ... 211.N13 G5

12. இறைவன் அடிகட்கு ஐந்தெழுத்து அறிவுறுத்தியஅன்றே மறைந்தனனென்னும் வரலாறே உண்மையாதல், 13, 14. அடிகள் தாம் கொணர்ந்தபொருளையெல்லாம் ஆசிரியன் பணித்தவாறே அறத்துறைகளிற் செலவிட்டமையும், அங்ஙனஞ் செலவிட்டமை அடிகட்காதல் அவரை ஆட்கொண்ட இறைவற்காதல் குற்றமாகாமையும், 15-20. அடிகளின் அருமைத்திருமனைவியார் திருப்பெருந்துறைபோந்து அவரது நிலையுணர்ந்து தாமும் இறைவன்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்றமை, 21. திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பொன்னூசல் முதலான திருவாசகப்பகுதிகள் இன்னார்பொருட்டு இவ்விவ்விடங்களில் இயற்றப்பட்டனவென்பது, 22-25.

நான்காம் இயல்

பாண்டிமன்னன் தன் அமைச்சரானமாணிக்கவாசகர் தாம்கொண்டுசென்ற தன்பொருளைக் குதிரைகொள்ளுதலிற் செலவிடாது, வேறுதுறைகளிற் செலவிட்டமை கேட்டு வருந்தி, அவர்க்குத் திருமுகம்விடுத்து அவரை மதுரைக்குவருவித்தமையும், அடிகள் ஆவணி மூலத்திற் குதிரைத்திரள் வரும் என்றமையும், அரசன் அதுவரும் முன் அவரை வருத்தினமையும், 26-37.

திருவாசகத்திலுள்ள 'வாழாப்பத்து,' 'அருட்பத்து', 'குழைத்த பத்து' என்னும் மூன்றும், அடிகளைப் பாண்டியன் ஏவலர் துன்புறுத்தியகாலையில், அவராற் பாடப்பட்டமை, 32, 33. இறைவன் மிழலை நாட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கித் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து மதுரைக்குக் கொணர்ந்தமையும், அதற்குத் திருவாசகத்திற் காணப்படும் அகச்சான்றுரைகளும், 33-35. நரிபரியாக்கியது அடிகள் பொருட்டு நிகழ்ந்ததன்று என்றுருரை சான்றில்லாப் பிழைபாட்டுரையாதல், 36. திருவாதவூரில் அடிகள் சிறையில் இருந்துழிக் குதிரைத்திரள் கொணர்ந்த இறைவன்றன் திருவடிச்சிலம்பொலி அவர் கேட்டமை, 37.

ஐந்தாம் இயல்

பரித்திரள் வரவுகண்ட காவலர் மாணிக்கவாசகரைச் சிறையினின்றும் விடுதலைசெய்ய, அவர் வேந்தன்பாற்சென்று அதனை அறிவிப்ப, அவனும் அவ்வரவுக்கு எதிர்பார்த்தும் பின்னும் வந்திலாமையிற் பின்னும் அவரை வருத்தாநிற்ப, உடனே வாம்பரிகள் வந்தமை

யும், பரித்திரள் கொணர்ந்த குதிரைப்பாகற்கும் மன்னற்கும் இடை நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும், 37-44.

அடிகள் 'அடைக்கலப்பத்துப்'பாடியநேரம், 38. பாண்டிமன்னன் குதிரைகளை ஏற்றபின் குதிரைப்பாகற்குப் பொற்பட்டுத்தூசு நல்கிய உண்மையும், இவ்வரலாறுகளைக் கூறுதலிற் பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடல் பலகாற் பிழைபடுதலும், குதிரைப்பாகனாய் வந்த கடவுளைப் பாண்டியன் தெரிந்துகொள்ளாமையும் 42, 43. அடிகள் 'பிடித்த பத்துப்' பாடியநேரம் ஈதுஅன்று என்பது, 44.

ஆறாம் இயல்

வந்தபரிகள் அன்றிரவில் நரிகளாய் மாறினமையும், பாண்டியன் ஏவுதலாற் காவலர் அடிகளை வையையாற்றுமணலிற் கடுவெயிலில் நிறுத்தி வருத்த வையையாறு பெருகினமையும், 45-54.

நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிய நிகழ்ச்சி அடிகள்பொருட்டு நிகழ்ந்தமைக்கு அகச்சான்று, 46. மறித்தும் அரசன் அவரை ஒறுப்பித்த ஞான்று 'எண்ணப்பதிகம்' அவர் அருளிச்செய்தமை; 'திருவேசறவு' அப்போது பாடப்பட்டதெனும் நம்பியார்கூற்றுப் பொருந்தாமை, 48, 49. வையையாறு பெருக்கெடுத்த புதுமையின் ஆராய்ச்சி, 50-54.

ஏழாம் இயல்

வையையாற்றின் பெரும்பெருக்குக் கண்டு பாண்டியன் அறிவு தெளிந்து தான் அடிகளை வருத்தியது பிழையெனஉணர்ந்து அவரை வருவித்து, உடைந்த வையையாற்றின்கரைகளை அடைப்பித்த முயற்சியும், மதுரைப் பிட்டுவாணிச்சிக்குக் கூலியாளாய் வந்த இறைவன் திருவிளையாட்டும், 54-62.

இறைவன் இங்ஙனம் பிட்டுவாணிச்சிக்குக் கொற்றாளாய்ப்போந்து மண்சுமந்து பாண்டியனால் அடியும்பெற்றமைக்கு அகச்சான்றுரைகள்; இவ்வரலாறு கூறும் புராணங்களின் மாறுபாடுகளும், அவற்றுள் உண்மையாவது ஈதென்பதும், 61, 62.

எட்டாம் இயல்

அடிகள் அமைச்சுரிமையின் நீங்கித் திருப்பெருந்துறைக்குஏகிப், பின்னர் அங்குநின்றும் பெயர்ந்து சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் பலவற்றைப் பலவூர்களிலுஞ்சென்று வணங்கிக், கடைப்படியாகத் திருத்தில்லைநகர் சேர்ந்தமை, 62-74.

பாண்டியன் அறிவுதெருண்டு தன்பிழையைப் பொறுக்குமாறு மாணிக்கவாசகர் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவேண்டுதல், 62, 63. அடிகள்

அரசன்பால் விடைபெற்றுத் திருப்பெருந்துறைக்குத் திரும்பியகாலை யில், அவரை ஆட்கொண்ட ஞானகுரவனுந் தொண்டர்களும் அங்கே யே யிருந்தனரென்னுந் 'திருவாதவூரர் புராண' உரை பொருந்தாமை; அடிகள் அங்கிருந்து 'திருச்சதகம்' பாடியருளினமை; அங்கே அடிக ளின் கனவிற்றோன்றி இறைவன் அவர்க்கு இட்ட கட்டளை; இறை வன் தழல்வடிவாய் 'மொய்யார் தடம்பொய்கை'யிற்றோன்றி அடிகட் குக் காட்சிதந்தமை; 64-66. அடிகள் திருப்பெருந்துறையை விட்ட கன்று திருவுத்தரகோசமங்கை சென்று அங்குந் தழல்வடிவிற் றோன் றிய இறைவனைத் தொழுதமையும், 'நீத்தல்விண்ணப்பம்' அங்கேயே அருளிச்செய்தமையும், 67. திருவுத்தரகோசமங்கையினின்றும் புறப் பட்டு அடிகள் சென்று வணங்கிய திருக்கோயில்களும், ஆங்காங்கு அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகப்பகுதிகளும், 68-73. தில்லைமூதூர் சேர்ந்து 'கண்டபத்து' அருளிச்செய்து அடிகள் தவத்தில் அமர்ந்தமை, 73, 74.

ஒன்பதாம் இயல்

இலங்கையிலிருந்த பௌத்தகுரு தம்மாணுக்கர் குழாத்தொடுந் தில்லைநகர் புகுந்து சைவரை வழக்கிட அழைத்தமையுஞ், சைவர்கள் மாணிக்கவாசகப்பெருமானை அழைத்துச்சென்று அவர் அவரொடு வழக்கிட அமர்வித்தமையும், 74 81.

'பொன்னம்பலம்' எனுந்திருப்பெயரை ஓவாதுகூறுஞ் சிவனடி யார் ஒருவர் இலங்கைசென்றமையும், பௌத்தகுருமார் அவரைத்தம் அரசன்பால் அழைத்துச்சென்றமையும், அவர் 'பொன்னம்பலம்' என் பதன் உள்ளுறைபொருளை அவ்வரசற்கு விளக்கிச் சொன்னமையும், 74-76. அதுகேட்டு வெகுண்ட புத்தகுரு 'யாம் தில்லைசென்றுசைவத் தை ஓட்டி எமதுசாக்கியமதத்தை அங்கு நிலைநாட்டுவேம்' எனவஞ் சினங்கூறித், தம்அரசனுடன் தில்லைக்குஏகி, அங்கே தில்லையம்பலத் தின்கண் தொண்டுசெய்யுஞ் சைவரை வழக்கிடஅழைத்தல், 76, 77. சைவர்கள் சோழவேந்தன் முன்னிலையில் ஒருபேரவை கூட்டலும், மாணிக்கவாசகரை வழக்கிட அழைக்குமாறு இறைவன் அந்தணர்க்குக் கனவிற்றோன்றிக் கூறலும், அடிகள் அங்ஙனமேஅவரால் அழைக்கப் பட்டுப் போந்து அப்பேரவையில் எழுந்தருளுதலும், 77-79. மாணிக்க வாசகர் வினவியதற்கிணங்கிப் புத்தகுரு தம் பௌத்தமதக்கோட்பாடு களை எடுத்துரைத்தல், 79-81.

பத்தாம் இயல்

அடிகள், பௌத்தகுரு மொழிந்த புத்தசமயக்கோட்பாடுகளை மறுத்துரைத்தல், 81-91.

முற்கணத்தில் இருந்ததொன்று பிற்கணத்தில் இல்லையாமென்பதன் மறுப்பு, 81, 82. புத்தமுனிவன் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைத் தான் ஏன்றுகொள்ளல்வேண்டிப் பல்பிறவி யெடுப்பன் என்பதன் மறுப்பு, 82-84. புத்தமுனிவன் பிடகநூல் அருளிச்செய்தானென்றல் பொருந்தாமை, 84, 85. உடம்பும் உயிரும் ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகுதியே யல்லாமல், அவைவேறுதனிப் பொருள்கள் அல்ல என்பதன் மறுப்பு, 85-90. உயிர்கள் பல; உயிர்களின் உள்ளத்தை மறைப்பது அறியாமை; அவ்வறியாமையை நீக்குதற்குக் கருவியாவன: உடம்பும், உடம்பினுறுப்புகளும், உலகமும், உலகத்துப் பல்பொருள்களும்; இவற்றைத்தந்து அறியாமை களைவோன் இறைவன்; இறைவன் திருவடிப் பேரின்பத்தை எய்துதலே வீடுபேறு; உணர்வுமுழுதுங் கெடுதலாகிய 'நிருவாணம்' வீடுபேறாகாமை, 90. வினையே பிறவியைத்தரும், இறைவன்வேண்டாம் என்னும் புத்தனுரையின் மறுப்பு, 91.

பதினோராம் இயல்

பௌத்தகுரு வினவியதற்கிசைந்து மாணிக்கவாசகர் சைவசமயக் கோட்பாடுகளை யெடுத்துரைத்துவிளக்கல், 92-104.

இறைவன், உயிர் உலகங்களோடுஒன்றாயும் அவற்றின் வேறாயும் நிற்கும் இயல்பினனென்பது, 92. கடவுள் ஆணும் பெண்ணுமாகிய ஈருயிராய் அம்மையப்பராய் நிற்கும் உண்மை, 93. இறைவன் அன்பர் பொருட்டு உருவத்திருமேனியிற் றோன்றியருளுதலும், அவனெடுக்குந் திருமேனி நம்மனோர்க்குள்ள ஊனுடம்பின் உருப்போலாது அருளுருவாதலும், 94. இறைவனெடுக்குந் திருவுருவந் தீயினுருவை ஒக்கும் உண்மையும், இறைவனும் இறைவியுஞ் செந்நிறநீலநிறமுடையராதலும், சிவலிங்கவடிவின் வரலாறுந், திருநீற்றின் நுட்பமும் விளக்கல், 94-97. பேரின்பப்பேற்றை யெய்துதலே வீடுபேறாதலும், அப்பேரின்பத்திற்கு உறையுளான கடவுள் அதுபற்றியே 'சிவம், என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் வழங்கப்படுதலும், 98, 99. சைவசமயத்தவராற் 'சிவம்' என வழிபடப்படுவது, பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பேரின்ப உருவினதான முழுமுதற் கடவுளே யல்லாமல், ஆரியவேதங்களிற் கூறப்படும் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலான சிறுதெய்

வங்களும் அன்று, பிற்காலத்திற் கட்டப்பட்ட கட்டுக்கதைகள் அடங்கிய புராணங்களுட் சொல்லப்பட்ட பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுள் ஒன்றாவதும் அன்று, மற்று இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலதான பேரறிவுப்பொருள் என்பது, 100. கொல்லாமையும் கொன்றதன்ஊனைத் தின்னாமையும் சைவத்திற்கே உரித்தாதலும், பௌத்தமதத்திற்கு அவ்வருளொழுக்கம் உரித்தாகாமையும், 101. இறைவன் உயிர்களின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையுள் நின்றும், புறத்தே தில்லையம்பலத்துள் நின்றுந் திருக்கூத்தியற்றும் நுட்பம், 103, 104

பன்னிரண்டாம் இயல்

மாணிக்கவாசகரோடு வழக்கிட்டுப் பௌத்தகுரு தோற்றபின் நிகழ்ந்தவை, 104-110.

தோல்வியுற்ற பௌத்தகுரு அறவொழுக்கத்தின்வழுவி அடிகளை வாய்க்கு வந்தவாறு வைது இழித்துப்பேச, அடிகள் அவரை ஊமையாக்கினமை; இலங்கைமன்னன் புதல்விக்குப் பிறவிமுதலிருந்த ஊமையைநீக்கி, அவள்வாயாற் சைவசமய உண்மைகளை அடிகள் விளக்கினமை; புத்தகுருவும் அவர்மாணக்கருஞ் சைவசமயந்தழுவினமை; 104-107. தோற்றபுத்தரைச் சோழவேந்தன் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்தான் எனக்கூறும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடலுரை பொய்யுரையாதல்; பழைய நம்பியார் திருவிளையாடலுந், திருவாதவூரர் புராணமும் அங்ஙனம் உரையாமை; 107-109. மாணிக்கவாசகர் மறுத்த 'சௌத்திராந்திக புத்தமத' மறுப்புச், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற்போந்த சௌத்திராந்திக புத்தமத மறுப்பையே ஒத்ததாக இருக்கவேண்டுமென்பது, 109, 110.

பதின்மூன்றாம் இயல்

பௌத்தசமய முதலாசிரியராகிய கௌதமசாக்கியர் அறிவுறுத்திய அறவுரைகள், சைவசித்தாந்த முதலாசிரியர் அறிவுறுத்திய அறிவுரைகளேயெனக் காட்டுதல், 111-125.

பழையபுத்தசமயவேதமாகிய பிடகத்திற்போந்த 'தீக நிகாயத்'தின் 'தேவிச்சசுத்தத்'தில் 'வாசெட்டன்' என்னும் பார்ப்பனனுக்குக் கௌதமசாக்கியர் செவியறிவுறுத்திய அறிவுரை, 111-117. பல சிறு தெய்வ வணக்கப்பாட்டுகள்பொதிந்த ஆரியவேதங்களை ஓதுதலும், அச் சிறுதெய்வங்களின் பொருட்டு யாடு மாடு எருமை குதிரை ஆண்மக்களைக் கொலைசெய்து வேள்விவேட்டலும் முழுமுதற் கடவுளின்பே

ரின்பப்பேற்றைத்தரா; அருளொழுக்கமும் அன்புமே அதனைத்தரும் என்னுங் கௌதமசாக்கியர் அறிவுரைக்கு ஒப்பவே, சைவசமய முதலாசிரியரான திருவள்ளுவர் மாணிக்கவாசகர் திருமூலர் திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் அறிவுரை கூறுதற்கு அவ்வவர் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள், 118-120. சைவசமயாசிரியர் கூறிய தமிழ்நான்மறை; அவர் தழுவிக்கூறிய ஆரியவேதமென்பன மந்திரம் பிராமணம் என்னும் இருபகுதியும் அல்லாமல் ஒரேமுழுமுதற்கடவுள் நிலையை வலியுறுத்தும் பழைய உபநிடதங்களேயாதல், 120-121. ஆரியவேதமும், அதனை ஆக்கியோரும், அதனை ஓதும் பார்ப்பனருங் கடவுளைக்கண்டவர் அல்லரெனப் புத்தர் கூறுமாறுபோலவே சைவசமயாசிரியருங் கூறுதல், 122. புத்தருந் தாம்கடவுளை நேரேகாணாமையின் அதனைப் பற்றிப்பேசும் உரிமை தமக்கு இல்லையெனத் தம்மாணுக்கர் மாலுங்கியா புத்தருக்கு எடுத்துச்சொன்னமை, 122-125.

பதினான்காம் இயல்

கடவுளை நேரேகண்டு அவன்றிருவருளைப்பெறும் பெருந்தவம் வாய்ந்த மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் முதலான ஆசிரியன்மார் சிலரே கடவுளின் பொருட்டன்மைகளைப் பிறர்க்கெடுத்து அறிவுறுக்கும் பேருரிமையுடையாரென்பது, 125-135.

கடவுளைக்கண்டாரெனக் கூறுங்கதைகள் எல்லாம் நம்பற்பாலன அல்ல; சான்றோர்கள் தாம்பாடிய பாட்டுக்களிலிருந்தே அவ் உண்மை இன்னதென்பது துணியற்பாலது; சைவசமயாசிரியர் கடவுளைக்கண்ட உண்மை அவர் அருளிச்செய்த பாடல்களிலேயே காணப்படுதல் 125-131. திருஞானசம்பந்தர் பால்பருகுஞ் சிறுமதலையாயிருந்தபோது கடவுளைக் கண்டமைக்குச் சான்று, 132. திருமூலருங் கடவுளைக் கண்டவரென்பதற்குச் சான்று, 133. கடவுளைக்கண்ட ஆசிரியர் அறிவுறுக்குங் கடவுள் நிலைகளையே எல்லாருங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்; கடவுளைக்காணுதமற்றைஆசிரியரைத்தலைவராய்க்கொண்ட மற்றைச்சமயத்தவர் கடவுளியல்புகளைப்பேசுதல் விட்டு அறவொழுக்கங்களைமட்டுங் கைப்பற்றற் பாலார், 134, 135.

பதினைந்தாம் இயல்

கௌதமசாக்கியர்க்குப் பின்வந்த புத்தகுருக்கள் தம்முதலாசிரியர்க்குமாறாய்ப் பல பொருந்தாப் பௌத்தக்கொள்கைகள் ஆக்கினமை, 135-147

கௌதமர் இறந்த சில ஆண்டுகளிற் பின்வந்தோராற் கிளைத்த

மாறான கொள்கைகளைத் திருத்த மகாகாசியபர் தலைமையில் ஒருபேரவை இராஜகிருகத்திற் கூட்டப்பட்டமை, 135. அதன்பின்னும் பலப்பலவாய்க்கிளைத்த மாறுபடுகொள்கைகளைத் திருத்த ஒருநூறாண்டு கழித்து மற்றுமொருபேரவை வைசாலியிற் கூட்டப்பட்டமை; புத்தகுருக்கள் தம்முட் பெரிதும்மாறுபட்டகொள்கையினராய் வழக்கிட்டுப் போராடினமையை ஹைஹூன்ஸ்தாங் என்னுஞ் சீன அறிஞர் நேரேகண்டமை; தமிழ்நாட்டில் வழங்கின புத்தமதங்கள் சௌத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்தியமிகம், வைபாஷிகம் என நால்வேறுவகைப்பட்டமை; 136. மாணிக்கவாசகரால் மறுக்கப்பட்ட சௌத்திராந்திக பௌத்தமே மிகப்பழைய ஈனயான வழக்காதல்; யோகாசாரபௌத்தந் தோன்றியகாலம், 137. மாத்தியமிக பௌத்தந் தோன்றியகாலம்; யோகாசார மாத்தியமிகபௌத்தக்கொள்கைகள்; பௌத்தமதங்களெல்லாம் புறத்தேயுள்ள உலகத்தையும், அகத்தேயுள்ள உயிரையும் இல்பொருள்களெனக் கொள்ளுதலில் ஒருங்கொத்தலின் அவை 'மாயாவாதம்' எனவழங்கப்பட்டமை; சங்கராசாரியார் கொள்கையும் இதுவேயாதல்பற்றி அதுவும் 'மாயாவாதம்', 'பிரசின்னபௌத்தம்' எனப்பெயர் பெற்றமை; வைபாஷிகபௌத்தம் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு மேற்பட்டதாகாமை; 138, 139. மகாயானபௌத்தந்தோன்றிய வரலாறும், ஈனயானபௌத்தக்கொள்கைகள் மக்களியற்கை உலகவியற்கைகட்குப் பொருந்தாமையும், சைவசமயக்கொள்கைகளே எவ்வாற்றானும் பொருத்தமுடையவாதலும் 139-147.

பதினாறாம் இயல் (முன் தொடர்ச்சி)

மகாயானம், சைவ சாத்தமதக் கொள்கைக் கலப்புடையதாதலும், இக்கலப்பாற் பௌத்தமதமும் இந்துமதப் பிரிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமையும், 139-150. மாயாவாத வேதாந்தத்தை ஆக்கிய சங்கரருந் தமது சூனியவாதம் அறிவுடையாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமை கண்டு, அதனையுஞ் சைவசமய அடையாளங்களொடு கலப்பித்து அதனைப் பரவச்செய்த சூழ்ச்சி, 150-153. மாணிக்கவாசகர் மறுத்த சௌத்திராந்திக பௌத்தமே சைவத்திற்கு முழுமாறான பழைய ஈனயானமென்பது, 153-155.

பதினேழாம் இயல்

மாணிக்கவாசகர் பௌத்தகுருவுக்கு விளக்கிக்காட்டிய சைவசமய உண்மைகள் எல்லாமக்களும் ஏற்கத்தக்கனவாய் இருந்தனவாகல் வேண்டுமென்பது, 155-159.

நாயனார் "நிறைக்கொண்ட சிந்தையால்நெல்வேலி வென்றநின்ற
சீர் நெடுமாற னடியார்க்கும் அடியேன்"
என்று திருத்தொண்டத் தொகையில் அருளிச்செய்தவாற்றால் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க. புலிகேசன் நெல்வேலிப்போரில் நெடுமாறற்குத் தோற்றானாயினும், அதுபற்றி அப்பாண்டிமன்னன்மேற் பகைகொளாது அவனது ஆண்மைத் திறத்தை வியந்து அவன்பால் நட்புரிமைகொண்டு தன் தலைநகர்க்குத் திரும்பினானென்னுங் குறிப்பு ஐகோலிற்கிடைத்த கல்வெட்டால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது.*

இனி, இந்நெல்வேலிப்போர், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மதுரைக்குச் சென்று சமண்முனிவர்களை வழக்கில் வென்று அம்முகத்தால் நெடுமாறனைச் சைவசமயந் தழுவுமாறு செய்தபின் நிகழ்ந்ததென்பது ஆசிரியர் சேக்கிழார்,

"தடுமாறு நெறியதனைத் தவமென்று தம்முடலை
யடுமாறு செய்தொழுகும் அமண்வலையில் அகப்பட்டு
விடுமாறு தமிழ்விரகர் வினைமாறுங் கழலடைந்த
நெடுமாற னார்பெருமை யுலகேழு நிகழ்ந்ததால்."

"அந்நாளில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளாலே
தென்னாடு சிவம்பெருகச் செங்கோலுய்த் தறமளித்துச்
சொன்னமை நெறிபோற்றிச் சுரர்நகர்க்கோன் றனைக்கொண்ட
பொன்னார மணிமார்பிற் புரவலனார் பொலிகின்றார்."

"ஆயவர சளிப்பார்பால் அமர்வேண்டி வந்தேற்ற
சேயபுலத் தெவ்வரெதிர் நெல்வேலிச் செருக்களத்துப்
பாயபடைக் கடன்முடுகும் பரிமாவின் பெருவெள்ளங்
காயுமதக் களிற்றினிரை பரப்பியமர் கடக்கின்றார்."

எனக்கூறிய செய்யுட்களால் இனிது விளங்காநிற்கின்றது. இந்நெல்வேலிப்போர் கி. பி. ௬௫௦-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றமை மேலே நன்குவிரித்து விளக்கப்பட்டமையின், திருஞான

* Prof. Dubreuil's 'The Pallavas' p. 37.

சம்பந்தப் பெருமான் மதுரைமாநகர் சென்று இந்நெடுமாற பாண்டியனைக் கண்டதூஉம், அவர்தந் திருவருளால் அவன் சமண்மதந் துறந்து சைவசமயந் தழுவியதூஉஞ், சமணர்கள் சம்பந்தப்பெருமானொடு வழக்கிட்டுத் தோற்றதூஉமாய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அப்பாண்டிவேந்தன்றன் ஆட்சிதுவங்கி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் சென்றபின் அதாவது கி. பி. ௬௨௩-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டுமென்பது வெள்ளிடைமலை போல் விளங்கற்பாலதாமென்க.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியின் முடிபாகப் பெறப்பட்ட உறுதிப் பொருள்களோடு, 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூறும் வேறு சில கூற்றுக்களும் முரணி யுண்மை யல்லாதனவாய்ப் பாழ்படுதலும் ஈண்டுக் காட்டற்பாலன. திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் மதுரைக்குச் செல்லுமுன்னரே, அவரைக் கி. பி. ௬௨௨-ஆம் ஆண்டில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சீர்காழியில் வந்து கண்டமையும், அப்போது நாயனார் எழுபதாண்டுக்கு மேற்பட்ட முதுமைமிக்கிருந்தமையும் மேலே உண்மைச்சான்றுகளால் நிலைபெறுத்தப் பட்டமையின், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தமது திருமணத்திற்றோன்றிய சிவவொளியிற் கலந்தது கி. பி. ௬௩௬ அல்லது ௬௩௮-ஆம் ஆண்டிலுந், திருநாவுக்கரசு நாயனார் சிவபிரான் திருவடிப்பேற்றினை யெய்தியது கி. பி. ௬௩௨ அல்லது ௬௩௪-ஆம் ஆண்டிலுமே நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். சம்பந்தப்பெருமான் தமது பதினெட்டு அல்லது இருபதாமாண்டில் திருமணங்கூடினாராதல் வேண்டுமென்பது சேக்கிழாரடிகள் கூறுமாற்றால் தெளியக்கிடத்தலின், கி. பி. ௬௨௨-இல் நாலாண்டுடையராயிருந்த பெருமான் கி. பி. ௬௩௬ அல்லது ௬௩௮-இற் சிவவொளியிற் கலந்தமையே தேற்றமாம். இன்னும் அக் கி. பி. ௬௨௨-இல் திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுபத்தைந்தாண்டு சென்ற முதியராயிருந்தனரென்பதூஉம் மேலே காட்டப்பட்டமையால், அவர் அதிலிருந்து பத்தாண்டுகள் கழிந்தபின் அதாவது கி. பி. ௬௩௨-இல் இறை

வன் றிருவருட்பேரொளியிற் கலந்தாரெனக் கோடலே எவ்வாற்ருனும் பொருந்துவதாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தாமிருந்த பதினறு பதினேழாண்டுகளிற் பதினருயிரந் திருப்பதிகங்கள் அருளிச்செய் திருத்தலால், நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம் பதிகங்களே அருளிச்செய்த திருநாவுக்கரசுகள் தாம் அருள்பெற்ற கி. பி. கூ௨0-ஆம் ஆண்டிலிருந்து பத்து அல்லது பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்குமேல் இந்நிலவுலகின்மேலிருந்தாரெனக் கோடல் ஒருசிறிதும் இசையாது; அதனல் அவர் கி. பி. கூ௩0 அல்லது கூ௩௨-இல் இறைவன் றிருவடிநீழலெய்தினமை ஐயுறவின்றித் தெளியற்பாற்று. இவ்வாற்ருல், திருநாவுக்கரசுகளே முதலில் இறைவன் றிருவருட்பேரொளியிற் கலந்தாராதலும், அதற்கு நான்கு அல்லது ஆருண்டுகள்கழித்தே திருஞானசம்பந்தர் சிவவொளியிற் கலந்தாராதலும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்காநிற்கும். இவ்வுண்மை நிகழ்ச்சிகளை நன்காராய்ந்து அளந்துபார்க்கும் அறிவுமதுகை வாயாத 'தமிழ் வரலாறுடையார்,' திருஞானசம்பந்தரே முதலிற் சிவவொளியிற் கலந்தார், அதன்பிற் பலஆண்டுகள் கழித்தே திருநாவுக்கரசுகள் அவ்வொளியிற் கலந்தாரென மாறபாட்டுரை நிகழ்த்தினர்; அதுவேயுமன்றி, இம்மாறபாட் டுரையினையே ஒரு கருவியாய்க் கொண்டு, திருஞானசம்பந்தர் நால்வரில் முன்வைக்கப்பட்டது அவர் முதலிற் றிருவடிப்பேறெய்தினமை பற்றியும், திருநாவுக்கரசர் அவர்க்குப் பின்வைக்கப்பட்டது இவர் அவர்க்குப் பின்னர்த் திருவடிப்பேறெய்தினமை பற்றியுமே யெனவும் ஒரு பொருந்தாவுரை நிகழ்த்தினர்; இவர்காட்டிய ஏதுவும், அது கொண்டு இவர்முடித்த முடிபுமெல்லாம் வெட்டவெளியில் எழுதிய வட்டெழுத்துப்போல் மாய்ந்தொழிந்தமை இதுகாறும் யாம் விரித்து விளக்கினவாற்ருற் கண்டுகொள்க.

மேலுந், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்குப் பூணூற் சடங்கு நிகழ்ந்தஞான்று, அவர்க்கு ஏழாண்டாயிற்று என்

றங் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' ஒரு பொருந்தாவுரை வரைந்தார். பிள்ளையார் பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்று மங்கையர்க்கரசியாரைக் கண்டஞான்றே அவர் பால்பருகுஞ் சிறுபிள்ளையா யிருந்தனரென்பது, அவர் அரசியாரை நோக்கி யருளிச்செய்த "மானினேர்விழி மாதராய்" என்னுந் திருப்பாட்டினால் இனிது விளங்கிக் கிடத்தலானும், பிள்ளையார் அத்துணைச் சிறு மதலையா யிருந்தமையினாலேயே அவரை முதன்முதற் கண்டபோது மங்கையர்க்கரசியார் அன்பினால் நெஞ்சக்குழைந்துருக அவர்தங் திருக்கொங்கைகளிற் பாற்சுரந்து ஒழுகியதென்று பிற்காலத்துச் சான்றோரான **சிவப்பிரகாச அடிகளும்**,

"இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ முன்னின்—நிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தார் யார்சொல் எமக்கு."

என்று **நால்வர் நான்மணிமாலை**யிற் கூறுதலானும் நன்கு பெறப்படும். பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்றஞான்றே பிள்ளையார் ஐந்தாட்டைச் சிறுமதலையா யிருந்தனராயின், அதற்கு முன் திருச்செங்காட்டங்குடிக்குச் சென்று சிறுத்தொண்டரையும் அவர் புதல்வர் சீராளரையுங் கண்டு அளவளாவிய போழ்து பிள்ளையார் "கக அல்லது கஉ" ஆண்டினராயிருத்தலும், அதற்குமுன் பூணூற்சடங்கு நடைபெற்றபோழ்து அவர் ஏழாண்டினரா யிருத்தலும் எவ்வாறு பொருந்தும்? 'தமிழ் வரலாறுடையார்' கூறும் இப்பொருந்தாவுரை, 'என் தந்தையுந் தாயும் மணஞ் செய்துகொண்ட ஞான்று யான் அவர் மணப்பந்தற்காலைப் பிடித்துநின்றேன்' எனக்கூறும் ஒருவன் வெற்றுரையோடு ஒப்பவைத்து நகையாடி விடுக்கற்பாலதாமென்க. அற்றேற், பூணூற்சடங்கு ஏழாண்டுக்குமேல் நடத்தும் உலகியன் முறைப்படியன்றோ பிள்ளையார்க்கும் அது நடத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமா லெனின்; திருஞானசம்பந்தப்

பிள்ளையார் உலகியலில் எங்குங்காண இயலாத ஓரருட்பெரும் புதுமையால் மூன்றும் ஆண்டிலேயே எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த பேரறிவாளராய்த் திகழ்ந்தமை கண்டு, அஞ்ஞான்றிருந்த சான்றோர் உடனே அவர்க்குப் பூணூற்சடங்கு செய்வித்தன ராதல் வேண்டுமேயல்லாமல், அவரை ஏனைச் சிறுபிள்ளைக ளோடொப்பக் கருதி அவர்க்கு ஏழாம் ஆண்டு வருமளவுங் காத்திருந்து பின்னர் அது செய்தாரல்லர்.

இன்னும், மதுரைமாநகர்க்குச் செல்லுமுன்னரே திருஞானசப்பந்தர் சிறுத்தொண்டரையும் அவர்தம்புதல்வர் சீராளரையுந் திருச்செங்காட்டங் குடியிற்கண்டு அளவளாவினமை மேலே காட்டப்பட்டமையால், அப்போது பிள்ளையார்க்கு நாலரையாண்டே யாதலும், அது கி. பி. ௬௨௨-க்கும் ௬௨௩-க்கும் இடையில் நிகழ்ந்ததேயாதலுந் துணியப்படும். ஈதிங்ஙன மாகவும், 'தமிழ் வரலாறுடையார்,' திருச்செங்காட்டங்குடிக் குச் சம்பந்தப்பெருமான் எழுந்தருளியது கி. பி. ௬௪௬-ஆம் ஆண்டிலோ அதற்கு இரண்டோராண்டு பிற்பட்டோ நிகழ்ந்த தாகல் வேண்டும் (தமிழ்வரலாறு, பிற்பாகம், 53-ஆம் பக்கம்) எனக் கூறினர். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவரு ளொளியிற் கலந்தது கி. பி. ௬௩௮-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் நிகழ்ந்ததாதல் எவ்வாற்றானும் இசையாமை மேலே ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டமையால், அதற்குப்பின்னும் எட்டாண்டுகழித்து அவர் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்து சிறுத்தொண்டரைக் கண்டாரெனத் 'தமிழ் வரலாறுடையார்' கூறியது இல்பொருளுரையேயாம். அற்றேயினும், 'பெரியபுராணத்'தில் ஆசிரியர் சேக்கிழார் சிறுத்தொண்ட நாயனார் வரலாறு உரைக்கின்றுழி, வாதாவிப்போரில் வெற்றிபெற்றுத் திரும்பியபின்னர்த்தான், சிறுத்தொண்டரின் பெருமையுணர்ந்து அவர்தம் வேந்தன் அவரைத் தங்கீழ் ஏவலில் அமர்த்தற்கு அஞ்சி அவர்க்கு வேண்டும்பொருளெல்லாம் நிரம்பநல்கி அவர் தம்விருப்பப்படியே தம்மனையகத்திருக்கவிடைகொடுத்தானென்றும், அதற்குப்

பின்னதாகவே சிறுத்தொண்டர் ஓரரும்பெறல் மாதரை மணஞ்செய்து கொண்டு சீராளரை ஈன்றனரென்றும், சீராளர்க்கு மூன்றாமாண்டு நிரம்பியபின்னரேதான் சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளினாரென்றும் மொழிதலால், வாதாவிப்போர் நடைபெற்ற கி. பி. ௬௪௨-ஆம் ஆண்டுக்கு நாலாண்டுகள் பிற்பட்டே பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளினமை பெறப்படுதலின், 'தமிழ் வரலாறுடையார்' கூற்றுப் பொருத்தமே யாமாலெனின்; அற்றன்று; திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்துந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறிச் செல்லும் நிகழ்ச்சிக்குறிப்புகள் அத்தனையும் வரலாற்று நெறி வழாது அவ்விருவர்தந் தேவாரச்செய்யுட்களிற் காணப்படும் அகச்சான்றுரைகளோடு முழுதொத்து நிற்கச், சிறுத்தொண்ட நாயனார்புராணத்துப் போந்த நிகழ்ச்சிக்குறிப்புகளோ அம்முன்னையவற்றொடு மாறுகொண்டு பொருத்தமில்லனவாய் நிற்கின்றன. வாதாவிப்போர் நிகழ்ந்த கி. பி ௬௪௨- ஆம் ஆண்டுக்குப் பத்தொன்பதாண்டுகள் முன்னரே அதாவது ௬௨௨-இலேதான் சம்பந்தப்பெருமான் சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளரையுங் கண்டு அளவளாவினாராதல் வேண்டும். வைரவர் கோலத்திற் புகுந்த சிவபிரானுக்குச் சிறுத்தொண்டர் தம்புதல்வர் சீராளரை அறுத்துக் கறிசமைத்து வைத்தது, சம்பந்தப்பெருமான் திருச்செங்காட்டங்குடியை விட்டுச்சென்ற இரண்டாண்டுகட்குப்பின்னராதல் வேண்டும்; ஏனென்றால், அங்ஙனம் அவர் தம் அருமைப்புதல்வரைச் சிவனடியார் ஒருவர்பொருட்டு அறுத்துக்கறிசமைத்துவைத்தது அவர் அங்கு வருவதற்குமுன்னரே நிகழ்ந்ததுண்டாயின், அத்துணைச்சிறந்த அவரது அத்திருத்தொண்டின் உறைப்பைச் சம்பந்தப்பிள்ளையார் தாம் அருளிச் செய்த திருப்பதிகத்தில் எடுத்துரையாது விடாராகலினென்பது. மற்றுச், சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளரையுந் தமது திருச்செங்காட்டங்குடித்திருப்பதிகத்திற் சிறந்தெடுத்துப்பாராட்டிய

பிள்ளையார், அவரது இவ்வரும்பெருந்தொண்டை அதிற் சிறிதுங் குறியாததுகொண்டே அஃது அவர் அங்கு வருதற்கு முன்னே நிகழ்ந்தது அன்றென்பது தெற்றெனப்பெறப்படும். பிள்ளையார் அங்குவந்து சென்றபின், இறைவனே சிறுத்தொண்டரின் பெருமையை எல்லார்க்கும் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவர்தம் பிள்ளையை அறுத்துக் கறிசமைக்குமாறு செய்து, அதன்பின் அப்பிள்ளையையும் உயிர்பெற்றெழச்செய்து மறைந்தனன். அதுமுதற்றான் அவரது பெருமையை ஊரவரெல்லாரும் உணர்ந்தாராகல் வேண்டும். இவ்வுண்மை சேக்கிழாருரைக்கும் உரையினாலேயேபுலப்படாநிற்கின்றது; யாங்ஙனமெனின்; வடக்கே பேரரசர்களாலும் வெல்லப்படாத பேராண்மையிற் சிறந்த புலிகேசவேந்தன்மேற் சிறுத்தொண்டர் தனக்காகப் படையெடுத்துச்சென்று, அவனதுவாதாவிநகரைத் துகளாக்கி மீண்ட அரும்போராண்மையினைக் கண்டு பெரிதுவியந்து, நரசிம்மவர்ம பல்லவவேந்தன் தன் அமைச்சரைநோக்கிக் கேட்டதூஉம், அதற்கவர் விடையிறுத்ததூஉங் குறிப்பிடுவதாகிய

> "கதிர்முடி மன்னனும் இவர்தங் களிற்றுரிமையாண்மையினை, அதிசயித்துப் புகழ்ந்துரைப்ப அறிந்தஅமைச்சர்கள் உரைப்பார், மதியணிந்தார் திருத்தொண்டு வாய்த்தவலியுடைமையினால், எதிரிவருக் கிவ்வுலகில் இல்லையென எடுத்துரைத்தார்"

என்னுஞ் செய்யுளால், வாதாவிப்போர் நிகழ்தற்கு முற்றொட்டே சிறுத்தொண்டர் தம்புதல்வரையறுத்துச் சமைத்துச் சிவனடியாரொருவர்க்குக் கறிபாகப்படைத்த திருத்தொண்டின் பெருமை ஊரவர்க்கெல்லாந் தெரிந்திருந்தமை புலனாம். அத்துணையரியதிருத்தொண்டு நிகழ்ந்திலதாயின், அப்போது சிறுத்தொண்டர்தம் பேரன்பின் உறைப்பினை அமைச்சரும் பிறரும் உணர்தற்குச் சிறிதும் வாயில்இல்லையாம்;இல்லையாகவே, "மதியணிந்தார் திருத்தொண்டு வாய்த்தவலியுடைமையினால், எதிர் இவருக்கு இவ்வுலகில்இல்லை"யென அவ்வமைச்சர்அத் திருத்

தொண்டினை அத்துணை வலியுறுத்தி யுயர்த்துப் பேசுதலும் இயலாதாம். ஆகவே, வாதாவிப்போர்நிகழ்தற்கு முற்றொட்டே சிறுத்தொண்டர் பனையறவாழ்க்கையில் நின்று, சிவனடியார்க்கு ஆற்றந் திருத்தொண்டில் மிக்கஉறைப்புடையராய்த், தம்புதல்வனையும்ஓரடியவர்பொருட்டுஅறுத்துக்கறியாக்கிப்படைத்துப், பின்னரவ்வடியவர் அருளால் தம்புதல்வன் உயிர்பெற்றெழ அப்புதுமையால் தமதுபுகழ் எங்கும் பரவப்பெற்றாரென்பதே உண்மை நிகழ்ச்சியாம். இத்துணை மனஉறுதிப்பாடுடைமையே அவர் வாதாவிப்போரில் வெற்றிபெறுதற்கு ஏதுவாயிற்றென்றறிதல் வேண்டும். அற்றேல், ஆசிரியர் சேக்கிழார் இந்நிகழ்ச்சிகளைச் சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் முன்பின்னாக மாற்றிக் கூறுதலென்னையெனின்; இம்மாற்றச் சேக்கிழாரால் நேர்ந்ததோ அன்றிப் பிற்காலத்தவரால் நேர்ந்ததோ இன்னதுதானென உறுதிப்படுத்தல் இஞ்ஞான்றுள்ள எம்மனோர்க்கு இயலாதென விடுக்க. மேலும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை உள்ளவாறுணர்ந்தெழுதுதற்கு ஏற்ற கருவிகளும் முறையும் இஞ்ஞான்றுஉளவாயினாற்போல, அஞ்ஞான்று உளவாயின அல்ல. அதனாலுஞ், சிறுத்தொண்டநாயனார்க்குச் சிறிதேறக்குறைய நானூற்றைம்பதாண்டுபின்னிருந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார், இடைக்காலத்திருந்தார் பிறழ்த்தி வழங்கிய சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றினைத் தாங் கேட்டறிந்தவாறே எழுதினாராதலுங் கூடுமதனாலும் அப்பிறழ்ச்சி சேக்கிழாராலேயே நிகழ்ந்ததெனக் கட்டுரைத்தல் ஏலாதெனவுணர்ந்து கொள்க. எனவே, திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளனையுந் திருச்செங்காட்டங்குடியிற்கண்டது கி. பி. ௬௨௨- ஆம் ஆண்டையடுத்தும் அவர் தமது திருமணத்திற் சிவவொளியிற் கலந்தது கி. பி. ௬௩௮-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னும் நிகழ்ந்தனவாதல் நன்கு பெறப்பட்டமையால், இவையெல்லாம் வாதாவிப்போர் நடந்த கி. பி. ௬௪௨-ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளேயாதல் சொல்லாமே விளங்கும். இவற்றோடொப்பவே, திருநாவுக்கரசு

நாயனார் இறைவன் திருவடிநீழல் எய்தியதும் கி. பி. ௬௱௨-ஆம் ஆண்டையடுத்து நிகழ்ந்ததொன்றாகையால், அதுவும் வாதாவிப்போர்க்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சியேயாதலுந் தெளியப்படும். இவ்வாற்றால், திருநாவுக்கரசு நாயனாரே திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குமுன் சிவபிரான் திருவடிப்பேற்றை யெய்தினமையுந் தானே போதரும். இவ்வாறன்றித், 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூறுமாறு திருஞானசம்பந்தரே திருநாவுக்கரசுகளுக்கு முன் சிவபிரான்றிருவடிசேர்ந்த துண்மையாயின், சம்பந்தப் பிள்ளையார்தந் திருமணத்தில் அவர்காலத்திருந்த அடியார்களெல்லாரும் ஒருங்குவந்து குழுமியிருக்கத், திருநாவுக்கரசுகள் மட்டும் அப்போதங்கு வந்திராமை என்னை? அப்பர் அப்போது இந்நிலவுலகின்மிசை இருந்தனராயின் அவர் பிள்ளையார்தந் திருமணத்திற்குச் செல்லாதிரார் என்பது அவர்தம் நட்பின் கெழுதகைமையினையுணர்ந்தார் எவரும் நன்கறிவரன்றோ? பிள்ளையார்தந் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் இன்னாரென்பது புலப்பட ஆசிரியர்சேக்கிழார்,

> "சீர்பெருகு நீலநக்கர் திருமுருகர் முதற்றொண்டர்
> ஏர்கெழுவு சிவபாத இருதயர்நம் பாண்டார்சீர்
> ஆர்திருமெய்ப் பெரும்பாணர் மற்றெனையோ ரனைந்துள்
> ளோர், பார்நிலவு கிளைசூழப் பன்னிகளோ டுடன்புக்கார்"

என்றோதுஞ் செய்யுளில் திருநாவுக்கரசுகள் குறிக்கப்படாமையை உற்றுநோக்குட்வழி, அவர் அத்திருமணநிகழ்ச்சிக்கு முன்னரே இறைவன்றிருவடியைத் தலைக்கூடினராதல் வேண்டுமென்பதுவிளங்காநிற்கும். எனவே, திருஞானசம்பந்தர் முன்னுந் திருநாவுக்கரசர் பின்னுமாக இறைவன்றிருவடிநீழ லெய்தினரென்றும், அம்முறைபற்றியே நால்வரிற் சம்பந்தர் முன்னும் அப்பர் அவருக்குப்பின்னுமாக வைக்கப்பட்டனரென்றுந் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' கூறிய கூற்று உண்மைக்கு முற்றும் மாறான பிழைபடுகூற்றாதல் தெளியப்பட்டமையின், அப்பிழைபடு கூற்றையே ஒரு நிலைக்களனாப்கொண்டு சமயாசிரியர் நால்வரில்

மாணிக்கவாசகர் இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது, அவர் காலத்தால் ஏனை மூவர்க்கும் பிற்பட்டவராதல்பற்றியேயா மென்று அவர் கரைந்ததூஉம் பிழைபடுகூற்றாய் ஒழிந்தமை காண்க.

மாணிக்கவாசகப்பெருமான் வடக்கிருந்து வந்த வீரசைவ குடியிற்றோன்றினமையானும், அதுபற்றியே இத்தமிழ்நாட்டின்கட் குடிபுகுந்து வைகிய வீரசைவச்சான்றோர்க ளனைவருந் தொன்றுதொட்டு அவரையும் அவர் அருளிச்செய்த 'திருவாசகந்' 'திருக்கோவையாரை'யும் முதற்படிக்கண்வைத்து வழிபட்டுவரலானும் இங்கிருந்தசைவர்கள் அவரைத் தம் சமயாசிரியருள் ஒருவராகவைத்து வழிபடுதற்கு நெடுங்காலம்வரையில் ஒருப்படாதிருந்து, பின்னர்க் காலஞ் செல்லச்செல்ல வீரசைவம் சைவசமயத்தின் வேறல்லாமைகண்டு அச்சமயத்தவரோடு தாம் அளவளாவத்துவங்கிய கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஏனை மூவரொடுசேர்த்து அவரையும் நாலாம் ஆசிரியராக வைத்து வழிபட்டுவரலாயினரென்க. இந்தஏதுவினாலேயே மாணிக்கவாசகர் ஏனைமூவர்க்குப்பின் நாலாமவராக வைக்கப்பட்டதல்லது, அவர் அம்மூவர்க்குங் காலத்தாற் பிற்பட்டவராதல்பற்றி யன்றென்றுணர்ந்துகொள்க.

அல்லதூஉம், ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலிய ஆசிரியர் மூவரும் அருளிச்செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் அத்துணையும், இருக்கு எசுர் சாமம் என்னும் ஆரியவேதங்கள் போல், இறைவனைப்பாடிய வழுத்துரைகளாகவே இருத்தலானும், 'திருவாசகம்' வழுத்துரையாதலோடு, ஆரியவேதங்களின் அந்தமாக(முடிவாக)க்கருதப்படுதலின் 'வேதாந்தம்' எனப்படும் பழைய உபநிடதங்களைப்போல், இறைவன் உயிர் மலம் மாயை வினை என்னும் ஐம்பொருளிலக்கணங்களும், உயிர் மலப்பிணிப்பு நீங்கி இறைவனைத்தலைக்கூடுமாறும் ஆங்காங்குத்தெற்றென எடுத்து ஓதுதலானும், 'திருக்கோவையார்' காதலின்பத்தின்வைத்து வீட்டின்ப இலக்கணமும் நுகர்ச்சியும் விளங்க விரித்துக்கூறுதலானும், தேவாரங்களை ஆரிய மும்மறைகளோ

டொப்ப முதற்கண்வைத்துந், திருவாசகந்திருக்கோவையார் இரண்டனையும் அவ்வாரியமறைகளின் முடிவான உபநிடதங்களோடொப்ப அத்தேவாரங்களின் பின்வைத்தும், இவ்வைப்புமுறைக்கேற்பவே தேவாரம் அருளிச்செய்த மூவரை முன்னுந், திருவாசகந்திருக்கோவையார் அருளிச்செய்த மாணிக்கவாசகரை அம்மூவர்க்குப்பின்னுமாக வைத்துங் கி-பி பத்தாம்நூற்றாண்டிமுதலிருந்த சைவசமயச் சான்றோர்கள் அவைதம்மை வழங்கிவரலாயினரென்பதூஉம் புலனாகாநிற்கின்றது. தேவார திருவாசகங்களும் அவற்றின் ஆசிரியர்களும் வைக்கப்பட்ட வைப்புமுறை இதுவேயாமென்பதற்குப் பின்னும் ஒருசான்று உளது. மாணிக்கவாசகர்க்குப்பின்னும், ஏனைமூவர்க்கு முன்னுமாகக் கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்த திருமூலநாயனாரருளிச் செய்த 'திருமந்திரநூல்' கி. பி எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த சுந்தரர் தேவாரத்திற்கும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்த அடியார்கள் அருளிச்செய்த 'திருவிசைப்பா' 'திருப்பல்லாண்டு' என்பவைகட்கும்பின்னர்ப் பத்தாந்திருமுறையாக வைக்கப்பட்டிருத்தலை உற்றுக்காண வல்லார்க்கு, இவ்வைப்புமுறை ஆரியநூல் வைப்புமுறையைஒட்டி வைக்கப்பட்டதொன்றாதல் பொள்ளெனப்புலனாம் என்னை? ஆரியநூல் வைப்புமுறை வேதம், உபநிடதம், ஆகமம் என நின்றாற்போலவே, தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் தமிழ்வேதங்களாகவுந், திருவாசகந்திருக்கோவையார் என்பன தமிழ் உபநிடதங்களாகவுந், திருமந்திரம் தமிழ் ஆகமமாகவும் ஒன்றற்குப்பின் ஒன்றாகவைத்து முறைப்படுத்தப்பட்டு நிற்கலாயினவாகலினென்க.

அற்றேல், வீரசைவமுஞ் சைவமும் ஒன்றாதல் கண்டபின்னரேதான் மாணிக்கவாசகப்பெருமானுஞ் சைவசமயாசிரியராக ஏனைமூவர்க்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டனரென முன்னேகூறிய துண்மையோ, ஆரியநூல் வைப்புமுறையோடொட்டி நால்வரும் பிறரும்அருளிய அருளுரைகளை முறைப்படுத்துகின்றுழி அவ்வருளுரைகளை வழங்கிய ஆசிரியரும் அம்முறைக்கு இணங்

கவே முன்னும்பின்னுமாக வைக்கப்பட்டனரென அதன்பிற் கூறியதுண்மையோவெனின்; இரண்டும் உண்மையேயாம்; யாங்ஙனமெனின், இத்திருமுறைகள் தொகுத்து வகுக்கப்படா நின்ற காலத்தேதான் மாணிக்கவாசகப்பெருமானுஞ் சைவசமயாசிரியருள் ஒருவராக இங்குள்ள சைவநன்மக்களால் வழுத்தப்படுவாராயினர்; அக்காலத்திலேயே திருமுறைவகுப்பும் நிகழ்வதாயிற்று; அதற்குமுன்னெல்லாஞ் சைவசமய ஆசிரியராக வழுத்தப்பட்டு வந்த ஏனைமூவரொடு மாணிக்கவாசகரையுஞ்சேர்த்து நாலாமவராக வைத்தற்குப் பின்னும் ஓர்ஏதுவுந் தோன்றுவதாயிற்று. அதுதான்: மூவர் அருளிய தேவாரமுந் தமிழ்வேதங்களாக நிறுத்தப்படவே, மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகந் திருக்கோவையாரென்பன அவ்வேதங்களின்முடிபான உபநிடதங்களாக நிறுத்தப்பட்டன; அந்நூல்கள் நிறுத்தப்பட்டமுறை அவ்வாறானபின், அந்நூல்களை அருளிச்செய்த ஆசிரியரும் அம்முறையே வைக்கப்படலானதற்குப் பின்னும் ஓர்ஏதுவுந் தானே போதரலாயிற்று. ஆகலான், முற்கிளந்த இருவகைஏதுவும் மாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசிரியரில் நாலாமவராக வைக்கப்படுதற்குக் கருவியானவாறு கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க. இவ்வாற்றால், மாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசிரியர் வரிசையில் நாலாமவராகவைக்கப்பட்டது அவர் ஏனைமூவர்க்குங் காலத்தாற் பிற்பட்டவராதல்பற்றியன்றென்பதூஉம், அன்றாகவே அங்ஙனமுரைத்த 'தமிழ்வரலாறுடையார்' உரை உண்மையாராய்ச்சியின்மையாற்பிறந்த மாறுகோளுரையேயாமென்பதூஉம் வைரத்தூண்போல் நாட்டப்பட்டமைகாண்க.

அற்றேலஃதாக; மாணிக்கவாசகர்வடநாட்டின்கணிருந்து வந்து குடிபுகுந்த மரபிற்றோன்றிய துண்மையாயின், அவர் தம்முன்னோரிருந்த அவ்வடபகுதிக்கண் உள்ள குறிகளுள் ஒன்றாயினுந் தம்நூலுட் கூறாதுவிடார்; அதுவேயுமன்றி, அவர்தம்முன்னோர் வழங்கிய வடநாட்டுமொழிச் சொற்களுள் ஒன்றிரண்டாயினுந் தம்முடைய பாட்டுகளிற் புகுத்தாதிரார்;

தம்பிரானினர் கைக்கொண்ட வீரசைவமுறைகளிற் சிலவற்றை யாயினும் எடுத்துரைப்பாரிதிரார்; ஆகலே, அவரை வீரசைவமர பிற்குரியராகச்சொல்லுமவர், அவர் அவ்வாறுதற்குரிய அடையாளங்கள் சிலவேனுங்காட்டற்பாலரெனின்; அவ்வாறேகாட்டுதும். மாணிக்கவாசகப்பெருமான் தாம் அருளிச்செய்த 'திருவாசகச்' செந்தமிழ்மறையிற் பலவிடங்களிலும் 'மகேந்திரமலை' என்பதொன்றைப் பலகாலுஞ் சுட்டுகின்றார்.

"மன்னுமாமலை மகேந்திரமதனிற்
சொன்னவாகமந் தோற்றுவித்தருளியும்" என்றும்,
"மற்றவைதம்மை மகேந்திரத்திருந்து
உற்றவைம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்" என்றும்,
"மந்திரமாமலை மகேந்திரவெற்பன்" என்றுங் கீர்த்தித் திருவகவலிலும் (க, கசு, க00),

"மந்திரமாமலை மேயாய்போற்றி" என்று போற்றித்திருவகவலிலும் (உ0ரு),

"வேடுருவாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறைவானவர் வந்து தன்னைத், தேடவிருந்தசிவபெருமான்" என்றுந்,

"தூவெள்ளை நீறணியெம்பெருமான் சோதிமகேந்திரநாதன்" என்றுந் திருவார்த்தையிலும் (ச, கூ) அவர் அதனைக் குறித்துச்சொல்லுதல்காண்க. 'மகேந்திரம்' எனப்பெயரிய இம்மலைவடக்கே கஞ்சமாகாணத்திற் 'பெர்ஹாம்பூ'ருக்குத் தென்மேற்கே முப்பத்திரண்டுகல் இடைவழி கழிந்த ஓரிடத்தில் இருக்கின்றது; இம்மலையிற் சிவபிரான்றிருக்கோயில்கள் பல இப்போ திடிந்து பாழாய்க்கிடக்கின்றன. இம்மலைக்கண் இத்தனைப் பல திருக்கோயில்கள் அக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டமையினை நினைந்துபார்க்குங்கால், அம்மலையடுத்த ஊர்களிற் சைவசமயந் தழுவினமக்கள் பல்லாயிரக்கணக்காய் அஞ்ஞான்று குடியிருந்து வாழ்ந்தமை நன்கு விளங்காநிற்கும். இம்மகேந்திர வெற்பினை அடிகள் பலகாலுங் குறிப்பிடுதலை உற்றுநோக்குங்கால், அவர்தமது இளமைக்காலத்தில் அம்மலையடிவாரத்

திருந்த ஓர் ஊரில் இருந்தனமயும், அதனால் அம்மலையின் தோற்றமும் அதன்கட் சிவபெருமான் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளிய சிறப்பும் அவருள்ளத்திற் பதிந்து நின்று, அவர் தம் இனத்தவருடன் பாண்டிநாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகிய பின்னும் அவை அரைது நினைவவிட்டு மாறுவாய் அவர் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டுக்களிற் குறிக்கப்படலானமையும்புலனாகாநிற்கின்றன. நல்லிசைப்புலவர் தமது பிள்ளைமைப்பருவத்தில் எவ்வெவ்விடங்களில் இருந்தனரோ, அவ்வவ்விடங்களின் அழகிய தோற்றங்களிலும் அவ்வழகியதோற்றங்களையுடைய பொருள்களிலும் மனம் அழுந்தப்பெற்றுப், பின்னர்த்தாம்பாடியபாட்டுக்களில் அவைதம்மைச் சிறந்தெடுத்துக் கூறுவதில் வேட்கையுடையராகவே வந்திருக்கின்றனர். ஆகவே, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தமது பிள்ளைமைப்பருவத்தில் வடக்கே கஞ்சம் மாகாணத்தின் கண்ணதான மகேந்திரமலைப் பக்கத்துள்ள ஓர் ஊரிலிருந்து, பின்னர்த் தம் பெற்றார் உறவினருடன் பாண்டிநாடு புகுந்து திருவாதவூரில் வைகினரெனக்கோடல் இழுக்காதென்க!

இனி, இம்மகேந்திரமலையென்பது இமயமலைக்கண்ணதான கைலாயமலையே யல்லாமற் பிறிது அன்றெனக் கரைந்தாரும் உளர். அடிகள், 'நீத்தல் விண்ணப்பம்' ௩௪-ஆஞ் செய்யுளில் "எதிர்வதெப்போது பயில்விக் கயிலைப்பரம்பரனே" எனவும், ௪௦-ஆஞ்செய்யுளிற் "கயிலாயமென்னும் மலைத்தலைவா" எனவும், 'செத்திலாப்பத்து', ௧௦-ஆஞ்செய்யுளிற் "கயிலைமாமலை மேவியகடலே" எனவுங், 'கீர்த்தித்திருவகவற்' கடையில் "ஒலிதருகைலையுயர்கிழவோனே" எனவும் அதனைவேறாகஓதுதலின், மகேந்திரமலையுங் கைலைவெற்பும் ஒன்றேயென்பார் கூற்றுப் போலியாமென்றொழிக. அற்றன்று, "வேடுருவாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறைவானவர் வந்து தன்னைத், தேடவிருந்த சிவபெருமான்" என்பதனால், அருச்சுனன் பொருட்டுக் கைலைமலைச்சாரலில் வேட்டுவன் வடிவில் வந்து சிவபிரான் அருள்செய்த

நிகழ்ச்சியினை அடிகள் மகேந்திரமலைக்கண்ணதாக வைத்துரைத் தல்கொண்டு அவ்விரண்டும் ஒன்றேயாதல் பெறப்படுமாலோ வெனின்; அறியாதுவினாயினாய், கைலைமலைக்கட் சிவபிரான் நிகழ்த்திய ஓர் அருள்நிகழ்ச்சியினை, அவன்திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஏனையிடங்களினும் நிகழ்ந்ததாக வைத் துரைத்தல் ஆன்றோர் மரபு. இமயமலைக்கண் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லப்படும் நான்முகன் தலையறுத்ததும், அந்தகனைக்கொன் றதும், மூன்நகர் அழித்ததுந், தக்கனை ஒறுத்ததுஞ், சலந்தரனைச் சிதைத்ததும், யானை உரித்ததுங், காமனை எரித்ததுங், கூற்று வனை உதைத்ததும் ஆய அருட்செயல்கள் முறையே திருக் கண்டியூர், திருக்கோவலூர், திருவதிகை, திருப்பறியலூர், திரு விற்குடி, திருவழுவூர், திருக்குறுக்கை, திருக்கடவூர் முதலிய தென்றமிழ்நாட்டூர்களில் நிகழ்ந்தனவாக வைத்து ஆன்றோர்க ளாற் றொன்றுதொட்டுப் பாராட்டப்பட்டு வருதலே இதற்குச் சான்றாம். ஆகவே, வேடுருவாகி வந்த அருள்நிகழ்ச்சி கைலைக் கண்ணும் மகேந்திரமலைக்கண்ணும் நிகழ்ந்ததொன்றாக வைத் துச் சொல்லப்படுதல் ஒன்றேகொண்டு, அவ்விருவேறுமலையும் ஒன்றேயாமென்றல் உண்மையுணரமாட்டாதார் வெற்றுரையே யாமெனவிடுக்க.

இனித், தெலுங்குமொழிச்சொல்லாகிய 'அதெந்துவே' என்பது அருட்பத்தில் அடுத்தடுத்துக் காணப் படுகின்றது. அதுவேயுமன்றிக், 'கிறி', 'பளகு', 'இத்தை', 'சட்டோ', 'சழக்கு'; 'ஆதம்', 'அச்சோ' முதலியசொற்கள் திருவாசகத்திற் பலகாலுங்காணப்படுகின்றன. திருவாசககாலத்திற்கு முற்பட்ட சங்கச்செய்யுட்களிற் காணப்படாத இச் சொற்கள் வடக்குள்ள வடுகுநாட்டில் வழங்கினவாய்ப், பின்னர் மாணிக்கவாசகப்பெரு மான் வாயிலாகத் தமிழ்நாட்டின்கட் புகுந்தனபோலும்!

இனி, வடுகுநாட்டின்கண் இருக்கும் வீரசைவர் தாம் வழி படுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானை ஓரிமைப்பொழுதும் பிரிந்திருக்க மாட்டாராய், அதனை ஒருசிறுபேழைப்புட் பெய்து தமதுடம்

பின்கண் அணிந்துகொளாநிற்பர். இங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானுந் தாம் வழிபட்டுவந்த சிவலிங்க அருட்குறியைத் தமது திருமேனிமிசை அணிந்திருந்தாரென்பது, "எந்தையே ஈசா உடல்இடங் கொண்டாய்" எனச் 'செத்திலாப்பத்தி'லும் (௧0), "என் மெய்ந்நாடொறும் பிரியாவினைக்கேடா" என 'உயிருண்ணிப்பத்தி'லும் (௧) அவர் விளங்கக் கூறுமாற்றால் அறியப்படும். இவ்வாறு வடக்கிருந்த வடுகுநாட்டிற்குரிய குறிப்புகளையும், ஆண்டுள்ளார் தழுவியொழுகிய வீரசைவசமயத்திற்குரிய குறிப்புகளையும் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் தாம் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செய்யுட்களில் ஓதக்காண்டலின், அவர் தமது இளமைக்காலத்திற் கஞ்சத்தின்கண்ணதான மகேந்திரமாமலைப் பக்கத்திருந்து, தம்மனோருடன் பாண்டிநாட்டுட்புகுந்து வைகினரென்பது நன்கு தெளியப்படுமென்க.

இங்ஙனமாக மாணிக்கவாசகப்பெருமான் வடக்கிருந்து வந்த வீரசைவமரபிற்கு உரியராய், அம்மரபினரால் தலைமையாசிரியராகவைத்துப் போற்றப்பட்டு வந்தமைகண்டே, தமிழ்நாட்டுச் சைவசமயத் தெய்வஆசிரியரான சுந்தரமூர்த்திநாயனர் தாம் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'யில் அவர் பெயரை வெளிப்படக்கிளந்து ஓதாது 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்று அவரைக் குறிப்பால் ஓதியதூஉம், சுந்தரமூர்த்திநாயனர்க்குப்பின் கி. பி.பத்தாம் நூற்றுண்டின்றொடக்கத்தில் வந்த பட்டினத்தடிகள் காலத்திலெல்லாம் மாணிக்கவாசகப்பெருமானும் இங்குள்ள சைவநன்மக்களாற் சைவசமய ஆசிரியராக வழுத்தப்படலானமையின் இதற்குமுன் தாம் சைவசமயகுரவராகக்கொண்டு வழிபாடாற்றி வந்த சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என்னும் மூவரொடு நாலாமவராக உடன்வைத்து அவரால் அவர் வணங்கப்படலாயினதூஉமென்க. எனவே, 'பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்' என்னுஞ்சொற்றொடர் தனியடியாரொருவரையே குறிக்கக் காண்டலின், 'திருத்தொண்டத்தொகை'யிற்போந்த தனியடியார் அறுபத்துமூவராவர், தொகையடியார்

எண்மராவர்; ஆக, அடியார்தொகை எழுபத்தொன்றேயாம்; நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரையும் அவ்வடியார்தொகையிற் சேர்த்தமையின் அடியார்தொகை மொத்தம் எழுபத்திரண்டாயிற்று. இதற்கு மாறாக நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகையடியார் ஒன்பதின்மராவரென உரைத்த உரைப்பொருள் பிழைபடுதலை மேற்காட்டியவாற்றால் அறிந்துகொள்க.

இனிப், பத்தாம்நூற்றாண்டிற்கு முன் உரை யியற்றிய உரையாசிரியரெவருந் தமதுரையுள் 'திருவாசகம்', 'திருக்கோவையார்' என்னும் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டிற்றிலரெனக் கூறுவான்புகுந்து, முதற்கண் 'இறையனாரகப்பொருளுரை'யில் திருக்கோவையார் துறைச்செய்யுட்களை அதன் உரைகாரர் எடுத்துக்காட்டாமையினையும், இரண்டாவதாகத் தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் களவியல் கற்பியல்கட்குப்போந்த உரையில் இளம்பூரணர் அதன்செய்யுட்களை அங்ஙனமே எடுத்துக்காட்டாமையினையுந் 'தமிழ்வரலாறுடையார்' குறித்துப்பேசி, அவ்வாற்றால் திருவாசகந் திருக்கோவையாரென்பன கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேதான் இயற்றப்பட்டனவாதல் வேண்டுமெனக் கூறினார்.

'அவநிசூளாமணிமாறன்' காலத்தில் தமிழ்மொழிப்பயிற்சி மிக்கோங்கியிருந்தமையின், அப்போது பெரிது பயிலப்பட்டு வந்த 'இறையனாரகப்பொருளுரை'யில் அவ்வேந்தன் காலத்திருந்த புலவர் ஒருவர் அவனைப் பாட்டுடைத்தலைவனாக நிறுத்திப் பாடிய கட்டளைக்கலித்துறைச் செய்யுட்களெல்லாவற்றையும் அவ்வுரையின்கட் புகுத்திவிட்ட வரலாற்றினை மேலே 609-ஆம் பக்கம்முதல் 614-ஆம் பக்கம்வரையில் வைத்து ஆராய்ந்து விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம். மற்று, அவ்வுரையினை யியற்றிய ஆசிரியர் நக்கீரனார் கி-பி முதல்நூற்றாண்டில் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு முன்னே யிருந்தவராகலின் அவர் 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா'ரிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டுதல் யாங்ஙனங் கூடுமென மறுக்க.

அற்றேலஃதாக, கி-பி ஆறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட தாகப்புலப்படும் 'புறப்பொருள்வெண்பாமாலை'யிலிருந்து மேற் கோள்கள் எடுத்துக்காட்டும் இளம்பூரணர், அவ்வாற்றால் ஆறாம்நூற்றாண்டிற்குப் பின்னிருந்தமை தெற்றெனவிளங்குத லின், 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' அவர்க்கு முன்னமே இயற்றப்பட்டதொன்றாயின் அவர் அதன்கணுள்ள அகப் பொருட்டுறைகளைத் தமது தொல்காப்பியவுரையில் எடுத்துக் காட்டாமை என்னையெனின்; 'தொல்காப்பியம்' எம்மதத்தவ ராலும் பயிலப்படுந் தமிழ்மொழி யிலக்கணங்களை வகுத்துக் கூறும் பொதுநூலாகலின், அதன் உரையிற் சைவசமயத்தவ ராற் பெரிதுபாராட்டப்படுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் நூற்செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்ட உரையாசிரியர் எவரும் ஒருப்பட்டிலர். முதல்நூல் எழுதிய ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னாருங்கூடத் தமது நூல் 'தொல்காப்பியம்' எல்லார்க்கும் பொதுவாதல்பற்றியேஅதன் முகத்திற் கடவுள்வணக்கம் எது மே கூறாதுவிட்டார். பிற்காலத்தார்க்கு இலக்கணநூலெழுதிய சமண்முனிவரான பவணந்தியோ இந்நுட்பம் உணராமையின், தமது 'நன்னூலின்' முகத்துத் தாம் வழிபடுகடவுளாகிய அருக தேவனை வணங்கிவாழ்த்துரைந்தார்; இது குற்றமாதல் கண்டு கொள்க. தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாயனார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தை நன்கு உணர்ந்தவராகலின் அவ ரைப் பின்பற்றியே தாம் எச்சமயத்தார்க்கும் பொதுவாக இயற்றிய தெய்வத்'திருக்குறள்' நூலின்கண் தாம் வழிபடுங் கடவுளுக்கு வாழ்த்துக் கூறாமல், எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஏற்புடைத்தான பொதுநிலையில் வைத்துக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறினார். இப்பேராசிரியர் இருவர்தங் கருத்தை நன்கறிந்தே, தொல்காப்பியத்துக்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர், பேராசிரி யர், நச்சினார்க்கினியர் முதலான உரைகாரர் எவருந் தமதுரை யில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரின் அகப்பொருட்டுறைகளை எடுத்துக்காட்டிற்றிலரென்க. திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்க்கு

விழுமிய நல்லுரை வரைந்த பேராசிரியரே, தாம் எழுதிய தொல்காப்பிய உரையில் அதன் அகப்பொருட் செய்யுட்களை எடுத்துக் காட்டிற்றிலராயின், பிறர் அவைதம்மை எடுத்துக் காட்டாமைக்கு ஏது என்னையென்று வினுதல் வழுவன்றோ வெனக் கூறி மறக்க. கி. பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்த இளம்பூரணரேயன்றி, அதற்குப்பின்னிருந்த நச்சினார்க்கினியருந் தமது தொல்காப்பிய அகப்பொருளுரையில் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் செய்யுட்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டாமையின், அங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டாமை ஒன்றே கொண்டு, அவர்தங் கருத்துண்மையுணராத 'தமிழ் வரலாறுடையார்' மாணிக்கவாசகப் பெருமானைக் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் படுப்பிக்க விழைந்தது பெரியதொரு பிழைபாடாய் முடிந்தமை காண்க. உரையாசிரியர் எல்லாரும் பொதுநூலாகிய தொல்காப்பியத்திற்குத் தாம்வரைந்த உரையுள், தொல்காப்பியத்தைப் போலவே பொதுநூல்களாகிய 'அகநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை,' 'ஐங்குறுநூறு,' 'கலித்தொகை' முதலான சங்கஇலக்கியங்களிலிருந்தே மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டுங் கடப்பாடு உடையராகலின், அவர் தமக்குமுன்னிருந்த பிறநூல்களை எடுத்துக் காட்டாமை கொண்டு, அவையெல்லாம் அவர்க்குப் பிற்காலத்தே எழுந்தனவாதல் வேண்டுமெனத் துணிபுரை நிகழ்த்தலினுங் குற்றமாவது பிறிதில்லையெனஓர்க. என்றிதுகாறும் விரித்து ஆராய்ந்துரைத்த உரைப் பொருளால், 'தமிழ்வரலாறுடையாரும்' பிறரும் மாணிக்கவாசகப்பெருமானைக் கி-பி ஒன்பதாம்நூற்றாண்டின்கட் படுப்பிக்க விழைந்து காட்டிய போலியேதுக்கள் அத்தனையும் வேரற வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டமையும், நமது அவ்வுரைப்பொருளின் இடையிடையே ஆழ்ந்தாராய்ந்து காட்டப்பட்ட உண்மையேதுக்களால் அவரது காலங் கி-பி மூன்றாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கட் படுவதாதலும் வைரத்தூண் போல் நன்கு நிறுவப்பட்டமை காண்க.

இனி, மாணிக்கவாசகப்பெருமானது காலங் கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின்கட் படுதலைப் பின்னுஞ் சில ஏதுக்களால் விளக்கி, அவ்வளவில் இப்பெருநூலை முற்றுவிப்பாம். கணபதி, விநாயகர், விக்கினேசுவரர், பிள்ளையார் என்னுந் திருப்பெயர்களையுடைய 'யானைமுகக் கடவுள்', மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்', 'திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்' என்னும் நூல்களில் ஒருசிறிதுங் குறிக்கப்படாமையினை மேலே 190-ஆம் பக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிப் போந்தாம். அதுகொண்டு, மாணிக்கவாசகர் யானைமுகக்கடவுள் வழிபாடு இத்தென்றமிழ் நாட்டின்கண் உண்டாதற்கு முற்பட்டதொரு காலத்தே இருந்தனராதல் வேண்டுமென்பதும் ஆண்டே காட்டப்பட்டது. அதனை மீண்டும் இங்கே சிறிது ஆராய்ந்துகாண்பாம். வடமொழிவல்ல அறிஞரான 'பண்டாரகர்' என்பார் தாம் பெரிதாராய்ந்தெழுதிய 'வைஷ்ணவம், சைவம்' என்னும் நூலில்* யானைமுகக்கடவுளாகிய கணபதிவணக்கங் கி-பி ஆறாம்நூற்றாண்டிற்கு முன் காணப்படுவதன்றென நன்காராய்ந்து விளக்கியிருக்கின்றார். இத்தென்றமிழ் நாட்டகத்துக் கி.பி ஆறாம்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருப்புறப்பயத்திருத்தாண்டகம், ௧0-ஆஞ்செய்யுளிற் "குமரனும் விக்கினவிநாயகனும்" எனவுந், திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகப்பதிகமொன்றிற் "கைவேழமுகத்தவனைப் படைத்தார்போலும்" எனவுந், திருவாய்மூர்த்திருத்தாண்டகம் ௮-ஆஞ் செய்யுளில் "மெல்லியலும் விநாயகனுந் தோன்றக்கண்டேன்" எனவும் அருளிச்செய்திருத்தலின் யானைமுகக்கடவுள் வணக்கம் ஆறாம்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இங்கிருந்தமை தெளியப்படும். இனி, ஐந்தாம்நூற்றாண்டின் ஈற்றிலாதல் ஆறாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல் இயற்றப்பட்டதொரு விழுமியநூலாக மேலே 14-ஆம்பக்கத்திற் காட்டப்பட்ட கல்லாடத்தில் யானைமுகக்கடவுள் வணக்கங் கூறப்பட்டிருத்தலின், அது

* Dr. Bhandarkar's Vaishnavism, Saivism', p. 147 fol.

கி. பி ஐந்தாம்நூற்றாண்டின் ஈற்றிலும் இத்தென்றமிழ்நாட்ட கத்திருந்தமை தேறப்படும். இன்னும் இவ்வணக்கங் கல்லாட நூலொடு ஒருகாலத்ததாய **புறப்பொருள்வெண்பாமாலை**யுள் ளுங் காணப்படுகின்றது.

இனிக், கி. பி ஆறாம்நூற்றாண்டின்றுவக்கத்தில் இயற் றப்பட்ட இந்நூல்கட்கு முற்பட்டுக், கி. பி இரண்டாம் நூற் றாண்டின்கட் டோன்றின வாகிய 'சிலப்பதிகாரம்,' 'மணிமே கலை' என்னும் பெருங்காப்பியநூல்களிலோ யானைமுகக்கட வுளைப்பற்றிய குறிப்புச் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. இந்நூல் களுக்கு முற்பட்டுக் கி. பி முதல் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னும் இயற்றப்பட்ட சங்கத் தமிழ் நூல்களாகிய 'நான் மணிக்கடிகை,' 'இனியவைநாற்பது,' 'இன்னாநாற்பது', 'கார் நாற்பது', 'ஐந்திணைஐம்பது', 'திரிகடுகம்', 'ஆசாரக்கோவை', 'இன்னிலை', 'நற்றிணை', 'குறுந்தொகை', 'ஐங்குறுநூறு', 'பரி பாடல்', 'கலித்தொகை', 'அகநானூறு', 'புறநானூறு' என்ப வற்றில் வழுத்தப்பட்டிருக்குந்தெய்வங்கள் சிவபிரான், முருக வேள், காடுகிழாள், மாயவன், திருமால், வாமனன், கண்ணன், நான்முகன் என்பவரே யாவர். இச்சங்கத்தமிழ் நூல்களுக்குப் பின் இவற்றோடொட்பக் கி. பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுவரையிற் சமண காலத்தில் இயற்றப்பட்ட 'நாலடியார்,' 'பழமொழி,' 'ஏலாதி' என்னும் நூல்களில் வழுத்தப்பட்டோன் சமண்மதத்திற்குரிய அருகதே வனேயாவன். இவ்வாறுக்கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்ட செந்தமிழ் நூல்களில் ஓரிடத்தாயினும் யானை முகமுடைய பிள்ளையார் கூறப்படாமை என்னையென்று உற்றுக்காண்புழி, அவ்வியல்பினரான ஒருகடவுளின் உணர்ச் சியும் அவரை வணங்கும் வணக்கமுங் கி. பி ஆறாம் நூற்றாண் டின் றொடக்கம் வரையில் இத்தென்றமிழ் நாட்டகத்துத் தோன்றவில்லையென்பதுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கு

கின்றதன்றோ? முதலிற் பிள்ளையார்வணக்க மின்றி எதனையுந் தொடங்காத பின்றைக் காலத் தமிழ்மக்களின் வழிபாட்டு முறையில்வைத்துப் பண்டைக்காலத் தமிழரின் வழிபாட்டு முறையினை ஒப்பிட்டுக் காண வல்லார்க்குப், பழையநூல்களில் யாண்டும் பிள்ளையார்வணக்கங் காணப்படாமை பெரியதோர் ஆராய்ச்சியினையும் வியப்பினையும் விளைக்கற்பால தன்றோ? பிள்ளையாரும் அவரை வணங்கும் வணக்கமும் அஞ்ஞான்றிருந்தமை உண்மையாயின், அதனைப் பற்றிய குறிப்புப் பழைய நூல்களில் ஒருசிறிதுங் காணப்படாமை என்னை? என்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையின், அவ்வணக்கம் அஞ்ஞான்று உளதாயிற்றன்று என்பதே தேற்றமாம். கி. பி ஆறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்வந்த சைவசமயாசிரியரும் சைவசமய நூலாசிரியருமாகிய எல்லாரும் யானைமுகமுடைய பிள்ளையாரைத் தாம் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களிற் குறிப்பிடுதலுந், தாம்இயற்றிய நூல் முகத்தே வணங்குதலும் பிறழாமற் செய்து போதரக் காண்டலானும், அவ்வாறாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட சைவசமயநூல்களிலும் பிறவற்றிலும் யானைமுகக் கடவுளைப்பற்றிய குறிப்பு ஒரு சிறிதுங் காணப்படாமையானும், வடநாட்டில் வடநூல்வல்ல சிறந்த அறிஞராய்விளங்கிய பண்டாரகரும் ஆறாம்நூற்றாண்டுக்குமுன் பிள்ளையாரும் பிள்ளையார்வணக்கமும் இருந்தமைக்குத் தினைத்தனைச்சான்றும் இல்லாமையின் அக்கடவுளும் அக்கடவுள்வணக்கமும் ஆறாம் நூற்றாண்டு முதற்றான் தோன்றினமை பெறப்படுமென ஆராய்ந்துகாட்டினராகலானும், தாம் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்' 'திருக்கோவையார்' என்னுஞ் சைவசமய விழுமிய நூல்களில் யானைமுகக்கடவுளாகிய பிள்ளையாரைக்குறிப்பாலேனும் வெளிப்படையாலேனுஞ் சுட்டாத சைவசமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அவ்வாற்றாற் கி. பி ஆறாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் இருந்தவரென்பது ஒருதலையாகப் பெறப்படுமென்க.

அற்றேலஃதாக, மாணிக்கவாசகப்பெருமான் மேற்காட்டியவாற்றால் ஆறாம்நூற்றாண்டிற்குமுன் இருந்தாரென்னுந் துணையே பெறப்படுமல்லது, அவர் கி. பி மூன்றாம்நூற்றாண்டின்றொடக்கத்தி லிருந்தமையும் அதனாற் பெறப்படாதாலெனின்; அது, மேலே துவக்கம் முதற் பலதலையான் ஆராய்ந்து காட்டிய முடிபுகளாற் பெறப்படுமேனும், ஈண்டு அதற்குப்பின்னும் ஒருவலியுடைச்சான்றுகாட்டுதும். இப்போது 'சிதம்பரம்' எனவழங்கப்படுந் தில்லைமாநகர்க்குத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமானுந் திருநாவுக்கரசு நாயனாருஞ் சென்றகாலத்தில், அந்நகர் உப்பங்கழியினாற் சூழப்பட்டிருந்ததென்பது "கழிசூழ்தில்லை" எனச் சம்பந்தர் அருளிச்செய்தவாற்றானும், வயலுஞ் சோலைகளும் அந்நகர்ப்புறத்தே நிறைந்திருந்தமை "பாளையுடைக்கமுகோங்கிப் பன்மாடம் நெருங்கி யெங்கும், வாளையுடைப்புனல் வந்தெறி வாழ்வயற்றிற்லை" எனவும், "நீடுஇரும்பொழில்கள் சூழ்ந்த, மதியந்தோய்தில்லை" எனவும் அப்பர் அருளிச்செய்தவாற்றானும் பெறப்படும். பண்டு ஒருகாற் கடல்நின்ற இடமாகிப் பின்னர் அக்கடல்நீர் வற்றி எட்டிச்செல்லச் செல்ல முன் கடல்நீர் நின்றஇடம் ஆழமில்லாக் கழிநீருடையதாகுமேல் அதனையே உப்பங்கழியெனக் கூறுநிற்பர். தில்லைமாநகர் மிகப்பழைய நாளிற் கடலருகே நின்றதோர் இடமாகும்; திருஞானசம்பந்தர் சென்றகாலத்தில் அக்கடல்நீர் வற்றிச் சிறிது எட்டிப்போக, அக்கடல்நீரோடு தொடர்புடைய கழிநீர்மட்டுமே அந்நகரருகே நின்றமை புலனாகின்றது; அந்நகரின் கீழ்பக்கந் தவிர ஏனைமுப்பக்கங்களிலும் வயலுஞ் சோலையும்மலிந்திருந்தன. இந்நாளிலோ தில்லைமாநகர்க்குக் கிழக்கிலுள்ள கடல் அந்நகரைவிட்டுச் சிறிதேறக்குறைய ஏழுகல்வழி கடந்துபோய்விட்டது. சம்பந்தப்பெருமான்காலத்தில் தில்லையின் அருகுநின்ற கழிநீர் கடல்நீரொடு தொடர்புடையதாய் நின்றதென்பதனால், அப்போது அக்கடல் அந்நகருக்குச் சிறிதேறக்குறைய ஒருகல்தொலைவில் நின்றதாகல்வேண்டும்; இற்றைக்கு ௧௩00 ஆண்டுகளுக்குமுன், சம்

பந்தப்பெருமான் மேலேஇருந்தமை தெளிவுறுத்தப் பட்டிருத் தலால், இவ்ஆயிரத்துமுந்நூறு ஆண்டுகளில் ஆறுகல்தொலைவு மேலும்பின்னிடைந்து சென்ற கடல் சிறிதேறக்குறைய ௨௨௫ ஆண்டுகளுக்கு ஒருகல் விழுக்காடு பின்வாங்கிச் சென்றதெனக் கணக்குச் செய்வோமானால், சிறிதேறக்குறைய ௧௯00-ஆண்டு களுக்குமுன் அது தில்லைமாநகர்க்கு மிக அணித்தாக நின்றமை தெற்றெனத் துணியப்படும். ஆகவே, திருஞானசம்பந்தப் பெரு மானிருந்த காலத்தில் தில்லையை விட்டு ஒருகல் எட்டிநின்று, தானின்ற இடத்தை ஆழமில்லா உப்பங்கழி யாக்கிய கடல் நீரானது, திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ௨௨௫-ஆண்டு முற்பட்டதாகிய காலத்தில், அதாவது கி. பி நாலாம்நூற்றாண் டில் அந்நகருக்கு மிகவும் அணித்தாக நின்றமை தெளியப்படு கின்றதன்றோ? அங்ஙனம் அது கி. பி நாலாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னுந் தில்லைக்கு மிகவும் அணித்தாக நின்று உல விய துண்மையாயிற், கி. பி மூன்றாம்நூற்றாண்டி லிருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தில்லையம் பதிக்குச் சென்ற ஞான்று அதனருகே உலாய கடற்காட்சியினை வியந்து, தாம் அங்கிருந் தருளிச்செய்த திருப்பாட்டுகளிற் பாடியிருப்பரல்ல ரோ? ஆகவே, அவர் தில்லைக்க ணிருந்து அருளிச் செய்த 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா'ரில், தில்லையினருகே கடல் நின்றமை குறிப்பிட்டனரோ என்பது ஆராயற்பாற்று. இனித் திருக்கோவையார் ௧௨௨-ஆஞ் செய்யுளிற் "கடற்றில்லையன் னுய்" எனவும், ௧௮௩-ஆஞ் செய்யுளிற் "பூண்நிகர் வாளரவன் புலியூர் சுற்றம் போர்க்கடலே" எனவும் அடிகள் தில்லைக் கட்கடல் நின்றமை அருளிச்செய்திருப்பதோடு, தில்லையினரு குநின்ற அக்கடலிற் பெரிய சங்குகள் முத்து ஈன்றமையும் பெரியமரக்கலங்கள் பல நின்றமையுங் கடலலைகள் ஓவாது ஒலிசெய்தமையும் பிறவும் நன்கு விளங்கச்,

"சங்கந் தருமுத்தியாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு

துங்கபலிகலை யேந்தலின் எந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்க மலிகலிநீர் தில்லைவானவன் நேர்வருமே" என அந் நூலின் அரு-ஆஞ் செய்யுளில், ஓவியம் வரைந்து காட்டினற் போற் சிலசொல்லிற் பல கடற்காட்சிகளையும் அவர் அணிந்துரைத்தலுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. எனவே, மாணிக்கவாசகர் காலத்தே தில்லைநகரின் அருகே கடல் நின்றதென்பதூஉம், திருஞானசம்பந்தர்காலத்தே அக்கடல் அந்நகரைவிட்டு ஒருகல்வழி எட்டிப் பின்னிட அக்கடல் நீரோடு தொடர்புடைய ஒருகழிமட்டுமே அந்நகரின் பாங்கர் நின்றதென்பதூஉம், இஞ்ஞான்று அக்கடல் தில்லையைவிட்டு எழுகல்வழி விலகிப்போய்விட்டதனைக் கணக்குச் செய்ய மாணிக்கவாசகர் காலத்திருந்த கடல் நீர் வற்றி யெட்டிச் செல்லவும் அதனோடு தொடர்புடைய கழிநீர்மட்டும் ஆண்டு நிற்கவுஞ் சிறிதேறக்குறைய உஉ௫-ஆண்டுகளாவது சென்றதாகல் வேண்டுமென்பதூஉம், அவ்வாற்றால் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இருந்த காலங் கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முற்படுவதாமென்பதூஉம் இனிதுபெறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனமே, மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கச்சென்று இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பட்டதோர் இடமாகிய 'திருப்பெருந்துறை' என்பதும் அடிகள் காலத்திற் கடற்றுறைப்பட்டினமாய் இருந்தமையும், அப்போது அது மிழலைக் கூற்றத்தின் உள்ளடங்கியதாய்ச் சோழ நாட்டின் தென்பகுதிக்கண் இருந்தமையும், இஞ்ஞான்று அக் கடல் திருப்பெருந்துறையை விட்டுப் பதினொன்குகல் விலகிச் சென்றமையும் மேலே 125-ஆம் பக்கத்திருந்து 127-ஆம் பக்கம்வரையில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேம். அடிகள்காலம் இதனானுஞ் சைவசமயாசிரியர் ஏனைமூவர்க்கும் முற்பட்டதாதல் பெறப்படாநிற்கும். அற்றேல், தில்லைக்கண் நின்ற கடல் அதனைவிட்டு ஒருகல் விலகிச் செல்லுதற்கு உஉ௫-ஆண்டுகள் கழிந்தனவாகத், திருப்பெருந்துறைக்கண் நின்றகடல் அதனை விட்டு ஒருகல் விலகுதற்கு 107--ஆண்டுகள் மட்டுமே கழிந்த

தென்னையெனின்; அவ்வேறுபாடு ஆண்டாண்டுள்ள நிலப் பகுதிகளின் ஏற்றத் தாழ்வால் நிகழலாயிற்றென் றுணர்ந்து கொள்க. திருப்பெருந்துறையை யடுத்துக் கடல்நீர் நின்ற நிலப்பகுதி மேட்டுப்பாங்காயிருந்ததனால் அக்கடல்நீர் அதனை விட்டு விரைந்து சென்றதாகல் வேண்டும்; மற்றுத் தில்லையை யடுத்துக் கடல்நீர் நின்ற நிலப்பகுதி பள்ளத்தாக்காயிருந்தமை யால் அதனைவிட்டு அது மெல்லச் சென்றதாகல் வேண்டும் என்க.

இனி, மாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசிரியர் ஏனைமூவர்க் குந் திருமூலநாயனார்க்கும் பின் இருந்தவராயின், தேவாரத் திருப்பதிகங்களிலுந் திருமந்திரத்திலும் உள்ள சொற்கள் சொற்றொடர்கள் பொருள்களைத் தம்முடைய திருவாசகந் திருக்கோவையார் என்பவற்றிற் சிறிதாயினும் எடுத்தாண்டு இருத்தல்வேண்டும்; அவற்றின் செய்யுளமைப்புகளைப் பின் பற்றிப் பாடியிருத்தல் வேண்டும்; அதுவேயுமன்றித், திருமந் திரத்திற் காணப்படுஞ் சைவசித்தாந்தக்குறியீடுகளையும் அவற் றின்கண் வழங்கினராகல் வேண்டும்; திருஞானசம்பந்தர் திருப் பதிகங்களிற் பிறருள்ளத்தை ஈர்க்குஞ் சொற்றொடர் அமைப்பு களும் இயற்கைப்பொருளழகுகளுஞ் சந்தக் குழிப்புகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன; மாணிக்கவாசகர் சம்பந்தர்க்குப் பின்னி ருந்தனராயின் இவற்றுள் ஒருசிலவற்றையாயினும் எடுத்தாளா திரார். அங்ஙனமே திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்தவற் றில் 'தாண்டகச்செய்யுட்கள்' எத்தகையோர் உள்ளத்தையும் நீராய் உருக்குந்தகையன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்தபலவும் அந்நீர்மையவே. இவ்வாசிரியரின் சொற்பொ ருள்களேனுஞ் செய்யுளமைப்புகளேனும் ஒருதினைத்தனையுந் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிற் காணப்படுகின்றில.

மேலுஞ், சைவசித்தாந்த நூல்களில் உயிர்களைக் கட்டி நிற்கும் மலங்கள் மூன்றுளவென்பதூஉம், அவை ஆணவம் மாயை கன்மம் எனப் பெயர்பெறுமென்பதூஉங் காணப்படும்.

திருமூலர் "பசுக்களைக் கட்டிய பாசம் மூன்றுண்டு" (௨௪௦௬) எனவும், "ஆணவம் மாயையுங் கன்மமும்ஆம்மலம்" (௨௧௯௨) எனவுங் கூறுதலே அதற்குச் சான்றாம். இக்கோட்பாட்டை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தழுவிநின்றமைக்கு "மூலமாகிய மும்மலம்" என்று கீர்த்தித்திருவகவலிலும் (௧௧௧), "மயக்க மாயதொர் மும்மலப்பழ வல்வினைக்குள் அழுந்தவும்" என்று திருக்கழுக்குன்றப்பதிகத்திலும் (௭), "எற்றார், அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங், கழுக்கடை" எனத்திருத் தசாங்கத்திலும் (௧௯), "மும்மைமலம் அறுவித்து" என் அச்சோப்பதிகத்திலும் (௬) அவர் அம்மூன்றையும் பலகாற் கூறுதலே சான்றாம். இம்மும்மலப் பெயர்களுள் 'மாயை,' 'கருமம்' என்பன திருவாசகத்திற் காணப்படினும், மூலமலத்தின் பெயரான 'ஆணவம்' என்னுஞ் சொல் அதன்கண் ஓரிடத்தேனுங் காணப்படுகின்றிலது; இவ்வாணவமலத்தைக் குறிப்பிட நேர்ந்துழியெல்லாம் அடிகள் அதனை "மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி மலங்கெடுத்தபெருந்துறை" (திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்,௩) எனவும், "கடலின்றிரை யதுபோல்வரு கலக்கம் மலம் அறுத்தென்" (உயிருண்ணிப்பத்து, ௬) எனவும், "சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனைஆண்ட" (அச்சோப்பதிகம்,௧) எனவும் 'மலம்' என்னுஞ் சொல்லாற் குறிப்பிட்டனரேயல்லால், ஆணவம் என்னுஞ் சொல்லாற் குறிப்பிட்டிலர். அடிகள் திருமூலநாயனார்க்குப்பின் இருந்தனராயின், அம் மூலமலத்தைச் சுட்டுஞ் சிறப்புச் சொல்லாகிய 'ஆணவம்' என்பதனை எடுத்து ஆளாதிரார். ஆகவே, திருவாதவூரடிகள் காலத்தில் 'ஆணவம்' எனுஞ் சொல்வழக்கு உண்டாகவில்லை யென்பதூஉம், அவர்க்கு முந்நூறாண்டுபிற்பட்டுவந்த திருமூலநாயனார்காலத்திலேதான் அச்சொல் தோன்றிவழங்கலாயிற் றென்பதூஉம் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

இங்ஙனமே 'மாயை'யைச் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என இரண்டாகப்பிரித்துப், பழம்பிறவி நிகழ்ச்சிகள் உயிர்கட்

குத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும் இறைவன்றன் அருட் செயலை, மறைக்கும் ஒப்புமைபற்றி மலமெனப்படுத்து, அதனை யுந் 'திரோதமலம்' என வழங்கி, அவ்வாற்ருல் 'மலங்கள் ஐந் தெனவும் படும்' என்னுஞ் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு திரு மூல நாயனர்,

"ஆணவம் ஆகும் அதீத மேன் மாயையும்
பூணுந் துரியஞ் சுழுத்தி பொய்க் காமியம்
பேணுங் கனவும் மாமாயை திரோதாயி
காணு நனவின் மலக்கலப் பாகுமே" என்று திருமந்திரத்

தில் (உஉ௫௯) அருளிச் செய்திருக்குமாறு பற்றி அறிந்து கொள்ளப்படும். இக்கோட்பாடு திருவாதவூரடிகட்கும் உடம் பாடாதல், அவர் 'நீத்தல் விண்ணப்பத்'தில்(உ௯) "மலங்கள் ஐந்தாற் சுழல்வன் தயிரிற்பொரு மத்துறவே" என்று அருளிச் செய்தமையாற் பெறப்படும். ஆயினும், அம்மலங்கள் ஐந்தின் பெயர்களுள் 'ஆணவம்', 'மாமாயை', 'திரோதாயி' என்பன 'திருவாசகந்' 'திருக்கோவையா'ருள் யாண்டுங் காணப்படுகின் றில. 'ஆணவத்'தை 'மலம்' என்றே அடிகள் வழங்குமாறு முன் னரே காட்டப்பட்டது. ஆகவே, அடிகள்காலத்தில் இம்மூன்று சொற்களும் அம்மலங்களின் பெயர்களாக வழங்கப்படவில்லை யென்பதுமட்டுந் திண்ணம். அடிகள், திருமூலநாயனர்க்குப் பின்னிருந்தனராயின் இச்சொற்களை யெடுத்தாண்டிருப்பர்; அங்ஙனமில்லாமையினலன்றே அவர் அச்சொற்களைத் தம் நூ லகத்து யாண்டும் வழங்கிற்றிலரென்க. அற்றேல், "மலங்கள் ஐந்து" என்று கூறியமட்டில் அவற்றுக்குப் பெயர்களும் அவர்காலத்திருந்தனவாதல் வேண்டுமேயெனின்; வேண்டுந் தான்; ஆயினும், அப்பெயர்கள் அவர்காலத்து நூல்களில் யாண் டுங் காணப்படாமையின், அவை இன்னவைதாமென்பது துணியப்படாதென விடுக்க.

இனிச், சைவசமயாசிரியர் நால்வருள் திருவாதவூரடிகள் ஏனைமூவர்க்கும் முன்னிருந்தவராகலின், அவர் அருளிச்செய்த

‘திருவாசகந்’ ‘திருக்கோவையா’ரில், தேவாரச் சொற்பொருள்
களும் பாவகைகளும் திருமந்திரத்திலுள்ள சைவசித்தாந்தக்
குறியீடுகளுங் காணப்படாவாயின என்ற தொக்கும்; மற்றுத்,
திருவாசகந் திருக்கோவையாரென்பன, தேவாரந் திருமந்திரம்
என்பனவற்றிற்கு முன்னிருந்த துண்மையாயின், அம்முன்
னூல்களிலுள்ள சொற்பொருளமைப்புகளும் பாவகைகளும்
இப்பின்னூல்களிற் காணப்படுதல் வேண்டுமாலெனின்; வேண்
டும்; அவை யாவையோவெனிற் காட்டுதும்:

திருவாசகந் திருச்சதகத்தில்(௫௪) உள்ள “மலமாக்
குரம்பை” என்பதனையொத்த “மயலாய மாயக்குரம்பை” என்
னுஞ் சொற்றொடர் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்த
திருக்கழிப்பாலைத் திருத்தாண்டகத்தில் (௯) காணப்படுகின்
றது. குயிற்பத்தில்(௨) “ஆர்கலி சூழ்தென்னிலங்கை அழகமர்
வண்டோதரிக்குப், பேரருளின்பம் அளித்த பெருந்துறைமேய
பிரானை” எனப்போந்த குறிப்பு, அப்பர் அருளிய திருவெண்
காட்டுத் திருத்தாண்டகத்தில்(௧௦) “மாக்குன் றெடுத்தோன்
றன் மைந்தனாகி” எனக் காணப்படுகின்றது. திருக்கோவையார்,
௧௧-ஆஞ் செய்யுளில் உள்ள “தேம்பலஞ்சிற்றிடை” என்னுஞ்
சொற்றொடர், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த
“பந்துசேர்விரலாள்” என்னுந் திருப்பிரமபுரப் பதிகத்தின் ஈற்
றுச் செய்யுளில் “தேம்பு நுண்ணிடையாள்” எனக்காணப்படு
கின்றது. திருச்சதகம், ௫௫-ஆஞ் செய்யுளிற் போந்த ‘பளகு’
என்னுஞ்சொல், சம்பந்தரின் “பெண்ணியலுருவினர்” என்னுந்
திருப்பிரமபுரப் பதிகத்தின் ஈற்றுச்செய்யுளிற் “பளகர்கள்”
என்பதிற் போந்துளது. திருவுந்தியாரிற்போந்த “வெய்யவன்
அங்கி விழுங்கத்திரட்டிய, கையைத்தறித்தான்” “நாமகள்நாசி
சிரம்பிரமன்படச், சோமன்முகன் நெரித்து” என்பன, சம்பந்
தர் அருளிய “மடன்மலி கொன்றை” என்னுந் திருப்பிரம
புரப் பதிகத்தின் ௫-ஆஞ் செய்யுளிற் “சுருதியான் றலையும் நாம
கள் மூக்குஞ் சுடரவன் கரமுமுன்னியங்கு, பரிதியான் பல்

னும் இறுத்தவன்" எனப்போந்துள்ளமை காண்க. போற்றித் திருவகவலிற் போந்த "பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி, நீரிடைநான்காய் நிகழ்ந்தாய்போற்றி, தீயிடைமூன்றாய்த்திகழ்ந் தாய்போற்றி, வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி, வெளியிடையொன்றாய் விளைந்தாய்போற்றி" என்பன, அப்பர் அருளிய திருப்புள்ளிருக்குவேளூர்த் திருத்தாண்டகத்தின் ரு-ஆஞ்செய்யுளில் "மின்னுருவை விண்ணகத்தில் ஒன்றாய் மிக்கு வீசுங்கால் தன்னகத்தில் இரண்டாய்ச் செந்தீத், தன்னுருவின் மூன்றாய்த் தாழ்புனலின் நான்காய்த் தரணிதலத் தஞ்சாகி யெஞ்சாத்தஞ்ச, மன்னுருவை" எனப்போந்தவாறு காண்க. திருக்கோத்தும்பி, அ-ஆஞ் செய்யுளில் உள்ள "என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்" என்பது, சுந்தர மூர்த்தி நாயனுர் அருளிச் செய்த "மூப்பதுமில்லை" என்னுந் திருவேள்விக்குடித் திருப்பதிகத்தின் எ-ஆஞ் செய்யுளில் "என்னைப்பெற்ற, முற்றவை தம்பனை தந்தைக்குந் தவ்வைக்குந் தம் பிரானுர்" எனப் போந்திருக்கின்றது. "முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை" என்னும் அச்சோப்பதிகப் பா அமைப்பு, அப்பர் அருளிய "விடகிலே னடிநாயேன் வேண்டி யக்கா லியாதொன்றும்" என்னுந் திருவையாற்றுப் பதிகத்திற் காணப்படுகின்றது. திருவண்டப்பகுதியிலுள்ள "பூவினாற்றம் போன்றுயர்ந்தெங்கும், ஒழிவற நிறைந்து மேவியபெருமை" என்பது, அப்பர் அருளிய திருவையாற்றுத் திருத்தாண்டகம் "ஆவினிலைந்தும்" என்னுஞ் செய்யுளிற் "பூவினாற்றமாய் நின்றாய் நீயே" எனப்போந்திருக்கின்றது. திருச்சதகத்தும் (கூஅ) பிறவிடங்களிலும் வரும் "அள்ளூறு" என்னுஞ்சொற்றொடர், அப்பரது திருவாலம்பொழிற்பதிகத்தின் ந-ஆஞ் செய்யுளில் "அள்ளூறியெம்பெருமானெனன்பார்க் கென்றும்" என்பதிற் காணப்படுகின்றது. கீர்த்தித்திருவகவலில் "ஐயாறதனிற் சைவனாகியும்" என்று சிவபிரான் சொல்லப்பட்டாற் போலவே, திருஞானசம்பந்தரது திருவேதிகுடிப்பதிகத்திலும் (க0) "அடியார்

கருத்துசைவன்'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றான். திருக்கோவையாரில்(க) "திருவளர்தாமரை சீர்வளர்காவிகள் ஈசர்தில்லைக், குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்கு தெய்வ, மருவளர் மாலையோர் வல்லி'' என்று வந்தாற்போலவே, அப்பரின் திருநல்லூர்த் திருவிருத்தத்தில்(க0) "திருவமர் தாமரை சீர்வளர் செங்கழு நீர்கொணெய்தல், குருவமர் கோங்கங் குராமகிழ் சண்பகங் கொன்றைவன்னி, மருவமர் நீள்கொடி'' என்பதும் அமைந்திருத்தல் கருதற்பாலது. குலாப்பத்திற் "குமண்டையிடக்குனித்து''(க)என்பதிற்போந்த 'குமண்டை' என்னுஞ்சொல், அப்பர் அருளிய திருநாகேச்சரத் திருக்குறுந்தொகையில்(ந) "கொண்டவேள்விக் குமண்டையதுகெட'' என்னும் அடியிற் போந்திருத்தல் காண்க. யாத்திரைப்பத்து, எ-அஞ்செய்யுளிற் "பிற்பானின்று பேழ்கணித்தால்'' என்பதன்கட்போந்த 'பேழ்கணித்தல்' என்னும் அருஞ்சொல், சுந்தரரது திருவிடைமருதூர்த் திருப்பதிகத்தின் முதலில் "உமையாளவள் பேழ்கணிக்க'' என்பதன்கட் போந்திருத்தல் நோக்குக. அருட்பத்தின் முதற்கண்ணதாகிய "சோதியே சுடரே'' என்னுஞ்சொற்றொடர், அப்பர்தம் திருவாவடுதுறைத் திருக்குறுந்தொகையில்(ந) "சோதியே சுடரேயென்று சொல்லுமே'' என்பதன்கட் காணப்படாநிற்கின்றது. திருத்தோணோக்கத்திற் போந்த "பாழுக்கு இறைத்தேன்''(கங) என்னுஞ்சொற்றொடர், திருநாவுக்கரசுகளின் திருக்கடவூர் வீரட்டத் திருநேரிசையில்(ரு) "பழிபுடையாக்கைதன்னிற் பாழுக்கே நீரிறைத்து'' என்னும் அடியில் அமைந்திருக்கின்றது. திருக்கழுக்குன்றப்பதிக இரண்டாம் பாட்டிற் "சட்டநேர்பட வந்திலாத சழக்கனேன்'' என்று 'சட்ட' என்னுஞ்சொல் வந்தாற்போலவே, அப்பர்தந் திருவீழிமிழலைத் திருவிருத்த முதற்பாட்டில் "நான் சட்ட உம்மைமறக்கினும்'' என அச்சொல் வந்திருக்கின்றது. திருவாசகத்துக்குமுற்பட்ட தமிழ் நூல்களில்யாண்டுஞ் 'சட்ட' என்னுஞ்சொற் காணப்படாமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. இங்

ஙனமே முன் நூல்களிற் காணக்கிடையாக் 'குருவன்' என்னுஞ் சொல் திருச்சதகத்தில் (௬அ) "வானோர், குருவனே போற்றி" எனக் காணக்கிடைத்தல் போலவே, அஃது அப்பரருளிய திருவீழிமிழலைத் திருக்குறுந்தொகையில் (ரு) "குருவனே யடியேனைக் குறிக்கொளே" எனக் காணக்கிடக்கின்றது. திருக்கோவையார், ௬௮-ஆஞ்செய்யுளிலுள்ள "உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன்" என்னுஞ்சொற்றொடர், அப்பர்தந் திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் (ரு) "உற்றவத்தை யுணர்ந்தாரும் உணரலாகா வொருசுடரை" என அமைந்திருக்கின்றது. அங்ஙனமே திருவண்டப்பகுதியில்உள்ள "இருமுச்சமயம்" என்னுஞ்சொற்றொடர், மேலைத் திருத்தாண்டக எ-ஆஞ்செய்யுளில் "இருமூன்று சமயமாகி" எனவந்திருத்தல் காண்க. திருக்கோவையார் உசஉ-ஆஞ்செய்யுளிற் "சுத்திய பொக்கணத் தென்பணி கட்டங்கம்" என்னும் அடியிற்போந்த 'பொக்கணம்' என்னும் அரியசொல், அப்பரின் திருச்சிவபுரத் திருத்தாண்டகத்தில் (உ) "பொக்கன்காண் பொக்கணத்த வெண்ணீற்றான் காண்" என்பதன்கட் காணப்படுதல் அறிக. அங்ஙனமே திருக்கழுக்குன்றப்பதிகத்திற் காணப்படுஞ் 'சழக்கு' என்னும் அருஞ்சொல், அப்பரின் திருக்கொண்டீச்சரப் பதிகத்தில் (எ) "சாணிரு மடங்குநீண்ட சழக்குடைப் பதிக்குநாதர்" என்பதிற் போந்திருத்தல் காண்க. திருச்சதகத்தில் (௯ரு) வந்துள்ள "அளவறுப்பதற்கரியவன் இமையவர்க்கு அடியவர்க்கு எளியான்" என்னுங் கருத்துத், திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருவிற்குடிவீரட்டப்பதிகத்தில் (௯) "அன்புசெய்வாரவர்க் கெளியவர் அரியவர் அல்லார்க்கு" என்னும் அடியிற் காணப்படுகின்றது. திருப்பொற்சுண்ணத்தில் (௧உ) வந்துள்ள "பொய்யர்தம் பொய்யினை மெய்யர்மெய்யை" என்னுஞ் சொற்பொருள்கள், அப்பர் அருளிய திருப்புகலூர்த் திருப்பதிகத்துச் "செய்யர் வெண்ணூலர்" என்னும் பாட்டில் "மெய்யர் மெய்ந்நின்றவர்க்கு அல்லாதவர்க் கென்றும், பொய்யர்" எனப்போந்திருக்கின்றன. கீர்த்தித்

திருவகவலிற் காணப்படும் "இந்திரஞாலம்" என்னுஞ் சொற்றொடர், சம்பந்தரது திருவாரூர்ப்பதிகம் "பாடலன் நான்மறையன்" என்பதன் க0-ஆஞ்செய்யுளில் "இந்திரஞாலமொழிந்து" எனக் காணப்படுகின்றது. திருத்தோணோக்கத்தில்(கங)போந்த "பாழுக்கிறைத்தேன்" என்பது, அப்பரின் "படுகுழிப்பவ்வத்து" என்னுந்திருவாரூர்த்திருநேரிசையில்(எ) "பயிர்தனைச் சுழியவிட்டுப் பாழ்க்குநீ ரிறைத்து" எனப் போந்துள்ளது. திருச்சதகத்திற்(ச0) போந்த "மத்திடுதயிராகி" என்னும் உவமை, மேலைத்திருநேரிசையில்(கூ) "மத்துறுதயிரேபோல" எனப்போந்திருக்கின்றது. திருப்பொற்சுண்ணத்திற்(உ0) காணப்படுவதாகிய "சோதியுமாய்இருளாயினார்க்கு" என்னுஞ் சொற்பொருள்கள், அப்பரின் "பாதித்தன் றிருவுருவில்" என்னுந் திருவாரூர்த்திருத்தாண்டகத்தில்(கூ) "சோதியாய் இருளாகி" எனக்காணப்படாநிற்கின்றன. திருச்சதகத்தில் இசைக்கப்பட்டுள்ள 'உழிதரு' (எ), 'பளகு'(நடு) என்னும் அருஞ்சொற்கள், அப்பரது "பொய்ம்மாயப்பெருங்கடலில்" என்னுந் திருவாரூர்த்திருத்தாண்டகச் செய்யுளிலும், அதன்மூன்றுஞ் செய்யுளிலும் இயைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருச்சதகத்தின் செய்யுளாகிய,

"ஆமாறுன்திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான்நின் திருக்கோயில் தூகேன்மெழுகேன் கூத்தா
டேன், சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே"

என்பதன் சொற்பொருள்களோடு, அப்பர்தந் திருவாரூர்த்தாண்டகச்செய்யுளாகிய,

"நிலைபெறுமாறெண்ணுதியேல் நெஞ்சேநீவா
நித்தலும்எம்பிரானுடைய கோயில்புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டுமெழுக்குமிட்டுப்
பூமாலைபுனைந்தேத்திப் புகழ்ந்துபாடித்
தலையாரக்கும்பிட்டுக் கூத்துமாடி" என்பதன் சொற்பொ

ருள்கள் பெரிதொத்து நிற்றல்காண்க; அங்ஙனமே, மேலைத் திருத்தாண்டகப்பதிகத்தின் ஈற்றயற்செய்யுளிலுள்ள "ஏசற்று" என்னுஞ்சொல்லும், ஈற்றுச்செய்யுளிலுள்ள "புறம்புறமேதிரியாதே" என்னுஞ்சொற்றொடருந், திருவாசகக்கோயின்மூத்த திருப்பதிகத்தின் ரு-ஆஞ்செய்யுளிலும், பிடித்தபத்தின்கூ-ஆஞ் செய்யுளிலும் முறையே முன்வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருத்தெள்ளேணம்ரு-ஆஞ்செய்யுளிலுள்ள "அருமந்ததேவர்" என்னுஞ்சொற்றொடர், அப்பர்தந் திருவாரூர்த்தாண்டகச்செய்யுளாகிய "பிரமன்றன்சிரமரிந்த" என்பதன்கண் "அருமந்த தேவர்க்கரசேபோற்றி" எனப்போந்திருக்கின்றது. திருக்கோவையாரின் ௩சங-ஆஞ்செய்யுளிற் கூறப்பட்ட "பேய்வயினும் அரிதாகும்பிரிவு" என்பது, சுந்தரர் அருளிய "மீளாவடிமை" என்னுந்திருவாரூர்த்திருப்பதிகத்தின்கூ-ஆஞ் செய்யுளிற் "பேயோடேனும்பிரிவொன்று இன்னாதுஎன்பர்" எனவந்திருக்கின்றது. திருவேசறவு முதற்செய்யுட்கண்உள்ள "கரும்புதருசுவை" என்பதனோடு, அப்பரின் திருவாரூர்த்தாண்டகச்செய்யுளாகிய "பொருங்கைமதகரியுரிவை" என்பதிற் காணப்படுங் "கரும்புதருகட்டி" என்பது ஒத்திருத்தல் ஓர்க. திருக்கோவையார், ௩கஉ-ஆஞ்செய்யுளிற்போந்த "மூப்பான்இளையவன் முன்னவன்பின்னவன்" என்னுஞ்சொற்றொடர், திருநாவுக்கரசுகளின்திருவலிவலத்தாண்டகத்தில்(அ) "முன்னவன்காண் பின்னவன்காண் மூவாமேனிமுதல்வன்காண்" என்பதில் இயைந்து நிற்றல் காண்க. நீத்தல்விண்ணப்பத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள "எய்ப்பில்வைப்பை" (௩கூ)என்னுஞ்சொற்றொடருஞ், 'சோத்து' (சச)என்னுஞ்சொல்லும் சுந்தரரது திருவலிவலத்திருப்பதிகத்தில் "நல்லடியார்மனத்து எய்ப்பினில்வைப்பை"(உ) என்றும், "தேவர்கள் போற்றுஞ், சோத்தானை"(ச)என்றும் முறையே தொடுக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டுகொள்க. திருக்கோவையாரில்(உஎ) உள்ள "ஆலத்தினால் அமிர்தாக்கியகோன்" என்பதுந், திருச்சாழலில்(கக) உள்ள "தன்பெருமை தான்அறி

யாத்தன்மையன்" என்பதுஞ், சம்பந்தரது "பொங்குவெண் மணற்கானல்" என்னுந் திருமறைக்காட்டுத் திருப்பதிகத்தில் "வேகநஞ்செழவாங்கே வெருவொடும் இரிந்தெங்குமோட, ஆகந்தன்னில் வைத்துஅமிர்தம் ஆக்குவித்தான்" (எ) என்பதன் கண்ணுந், "தக்கன்வேள்வியைத்தகர்த்தோன் தனதொரு பெருமையை ஓரான்" என்பதன்கண்ணும் முறையே அமைந்திருத்தல் கண்டுகொள்க. திருக்கோவையார், உக-ஆஞ் செய்யுளிற் காணப்படுங் "குஞ்சரங்கோளிழைக்கும்" என்னுஞ் சொற்றொடர், சுந்தரரது "கோத்திட்டையுங் கோவலும்" என்னுந் திருப்பரங்குன்றத் திருப்பதிகத்தில் (கூ) "கோளாளிய குஞ்சரங் கோளிழைத்தீர்" எனக் காணப்படுகின்றது. குழைத்தபத்து, எ-ஆஞ் செய்யுளில் "செடிசேர் உடலைச் சிதையாதது எத்துக்கு" என்னும் அடிக்கட்போந்த "எத்துக்கு" என்னுஞ்சொல், சுந்தரர்தந் திருமுருகன்பூண்டித் திருப்பதிகத்தில் "எத்துக்கு இங்கிருந்தீர் எம்பிரானிரே" என ஒவ்வொரு பாட்டினீற்றிலும் போதரல் காண்க. கண்டபத்து, ரு-ஆஞ் செய்யுளிலும் பிறண்டுந் தொடுக்கப்பட்டுள்ள 'ஆதம்' என்னுஞ்சொல், அப்பரது திருவதிகை வீரட்டானத் திருநேரிசையாகிய "நம்பனே எங்கள்கோவே" என்னும் பதிகத்தில் (ரு) "உயிரரும் ஆதனேனை" என்பதன்கண் அமைந்திருக்கின்றது. போற்றித் திருவகவலின் கநக-வது அடியாகிய "தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி" என்பது, அப்பரது "எல்லாஞ் சிவனென நின்றாய் போற்றி" என்னுந் திருவதிகை வீரட்டானத் திருத்தாண்டகத்தில் (அ) "துஞ்சாப் பலிதேருந் தோன்றால் போற்றி, தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி" என்பதன்கண் முழுதும் வந்திருக்கின்றது; இது பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். குயிர்பத்தின் க0-ஆஞ் செய்யுளின் முதற்கண்ணதாகிய "கொந்தணவும் பொழில்" என்னுஞ் சொற்றொடர், சுந்தரரது திருமுதுகுன்றத் திருப்பதிகத்தில் (எ) "கொந்தணவும்

பொழில்சூழ் குளிர்மாமதின் மாளிகைமேல்" என்பதன்கண் இயைந்து நிற்கின்றது. திருக்கோவையார், கக-ஆஞ் செய்யுளின் முதற்கண்நிற்குங் "கூம்பலங் கைத்தலத்தன்பர்" என்னுஞ் சொற்றொடர், அப்பரது திருக்கச்சிஏகம்பத் திருவிருத்தமாகிய "ஓதுவித்தாய் முன்" என்பதன் அ-ஆஞ் செய்யுளிற் "கூம்பலைச்செய்த கரதலத்தன்பர்கள்" எனப் போந்துள்ளமை காண்க. போற்றித் திருவகவலில் (ருச) வந்துள்ள "ஈர்க்கிடைபோகா இளமுலைமாதர்" என்பதனோடொப்பச், சம்பந்தர்தந் திருவோத்தூர்த் திருப்பதிகத்தில் (உ) "இடையீர் போகா இளமுலையாளை" என்னுஞ் சொற்றொடர் அமைந்திருத்தல் நினைவுகூரற் பாலது. திருக்கோவையார் ரு-ஆஞ் செய்யுளிற் போந்த "பகல்குன்றப் பல்லுகுத்தோன்" என்னுஞ் சொற்றொடர்போற், சுந்தரரது திருக்காளத்திப் பதிகத்தில் (ரு) "பகலவன் பல்லுகுத்தவனே" என்பதமைந்திருத்தல் காண்க. திருவம்மானை, கசு-ஆஞ் செய்யுளில் வந்துளதாகிய "வானோர் அறியா வழி" என்னுஞ் சொற்றொடர், சுந்தரர்தம் திருக்கச்சூராலக் கோயிற் றிருப்பதிகத்தில் (ரு) "வானோர் அறியா நெறியானே" என வந்திருத்தல் அறிக. திருப்புலம்பலிற் (ரு) காணப்படுங் "குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தா" என்னுஞ் சொற்றொடர், அப்பர் அருளிய 'திருவங்கமாலை'யில் (க0) "குற்றாலத்துறை கூத்தன்" எனத் தொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றது. திருப்பூவல்லியின் ரு-ஆஞ்செய்யுளிலுள்ள "நாயிற்கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்து" என்பதுபோல், அப்பரது "மருளவாமனத்தனாகி" என்னுந் தனித் திருநேரிசையிலுள்ள (சு) "நாயினுங் கடைப்பட்டேனை நன்னெறி காட்டியாண்டாய்" என்பது அமைந்திருக்கின்றது. திருச்சதகம், சகூ-ஆஞ் செய்யுளிலுள்ள "எட்டினோடிரண்டும் மறியேனையே" என்பதனோடொப்ப, அப்பர் தம் பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகையில் (ரு) "எட்டுமொன்றுமிரண்டும் அறிவிலென்" என்பது பாடப்பட்டிருத்தல் கண்டு

கொள்க. திருத்தோணோக்கத்தின் ரு-ஆஞ் செய்யுளாகிய,

“நிலன்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்”

என்பதன் சொற்பொருள்கள், அப்பர் அருளிய

“இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமானனாய் எறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
யாகாசமாய் அட்ட மூர்த்தியாகி”

என்னும் நின்றதிருத்தாண்டகத்தில் இயைக்கப்பட் டிருத்தல் காண்க. திருவெம்பாவையில் (கக) உள்ள “எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்” என்பதன்கட் போந்த முதற் சொற்றொடர், அப்பரது “அப்பன் நீ அம்மை நீ” என்னுந் தனித் திருத்தாண்டகப் பதிகத்தில் (உ) “எங்கெழிலென் ஞாயிறு எளியோமல்லோம்” என முழுதுந் தொடுக்கப் பட் டிருக்கின்றது. திருச்சதகத்தின் ந0-ஆஞ் செய்யுளாகிய

“தேவர்கோ அறியாத தேவதேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்குமற்றை
மூவர்கோனாய் நின்ற முதல்வன்மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெந்தை
யாவர்கோன் என்னையும்வந் தாண்டுகொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோம் அவன்அடியார் அடியாரோடும்
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி ஆடுவோமே”

என்பதன் சொற்பொருள்கள், திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோம்அல்லோம்
இன்பமே எந்நாளுந் துன்பமில்லை

தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர்காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகினோமே"

என்பதன்கண்ணுஞ்; "சென்றுநாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோ மல்லோஞ் சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்" என்பதன்கண்ணும், "மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான்கான மூர்த்தியே" என்பதன் கண்ணும் புகுந்தமைந் திருத்தல் காண்க.

இங்ஙனமே திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் முதன் முதற் காணப்படுங் 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னுப்பாவுந், தேவாரத்தில் 'திருவிருத்தம்' என்னும் பெயராற் காணப்படுகின்றது. இப்பாவானது பண்டைக் கலிப்பாவகையினின்று தோன்றிய தொன்றாயினுங், கி. பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குமுற் பட்ட பழையசெந்தமிழ்நூல்களில் இஃது ஒருசிறிதுங் காணப் படுகின்றிலது. இது முதன்முதர்காணப்படுவதெல்லாங், கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் உண்டான திருவாசகந் திருக்கோவையாரிலேயாம். இப்பா, தேவாரத்தில் 'திருவிருத் தம்' என்னும்பெயரால் வழங்கப்பட்டிருத்தலை உற்றுநோக்கு மிடத்து, இக்காலத்தில் மிகுதியாய் வழங்கிவரும் விருத்தப் பாக்களெல்லாம் இதனினின்றேபிறந்து பலதிறமாய்ப்பெருகலா யினவென்பது புலனும். இது பண்டைக்காலக் கலிப்பாவுக்கும் பின்றைக்கால விருத்தப்பாவுக்கும் இனமாய் இடைப்பட்ட தொரு காலத்தில் உண்டாயதென்பது, முன்னும் பின்னும் அதற்கு வழங்கியபெயர்களை ஆராயுமுகத்தால் நன்குஉணரப் படும். மாணிக்கவாசகர் காலத்தே அதற்குவழங்கிய 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்னும்பெயர், அதுகலிப்பாவோடு இனமுடைத் தாதலைக்காட்டும்; அப்பர் சம்பந்தர் காலத்தே அதற்குவழங்கிய 'திருவிருத்தம்' என்னும்பெயர், அதுவிருத்தப்பாவோடு இன முடைத்தாதலைக் காட்டும். கலிப்பாவழக்கம் பண்டைநாளில்

மிக்கிருந்து பின்றைநாளில் அருகிப்போயிற்று. விருத்தப்பா வழக்கம் பண்டைநாளிற் சிறிதும்இல்லையாய்ப் பின்றைநாளிற் றான் மிக்குப்பெருகுவதாயிற்று. இவ்விரண்டிற் கலிப்பாவழக்கம் அற்றுப்போயது கி. பி இரண்டாம்நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயாம். விருத்தப்பாவழக்கம் மிக்குப்பெருகலானது கி. பி ஆறாம்நூற்றாண்டு முதலேயாம். இவ்விரண்டு வரம்புக்கும் இடைப்பட்டகாலத்திலோ, கலிப்பாவோடு ஒட்டி அதனிற் றோன்றிய 'கட்டளைக்கலித்துறை'யும், அக்கட்டளைக்கலித்துறையோடுஒட்டி அதனிற்றோன்றிய விருத்தப்பாவகைகளும் ஒன்றன்பின்னொன்றாய்த் தோன்றி உருப்பெறலாயினவென்பது ஓர்ந்துணரப்படும். கி. பி ஆறாம்நூற்றாண்டில் 'அவனிசூளாமணிமாறன்' காலத்தில் தோலாமொழித்தேவரால் இயற்றப்பட்ட சூளாமணி என்னுஞ் செந்தமிழ்க்காப்பியத்தை உற்று நோக்குதலால், அஞ்ஞான்று பெருகிய விருத்தப்பாக்களின் வகைகள் செவ்வனேபுலனாம். மாணிக்கவாசகர் அருளிய 'திருவாசகம்', 'திருக்கோவையார்' என்பனவற்றை உற்றுநோக்குதலாற், பண்டைக்கலிப்பாவிற்கு உறவான 'கட்டளைக்கலித்துறைப்' பாட்டுகள் மிகுதியாயும், அவற்றினின்று தோன்றிய 'விருத்தப்' பாட்டுகள் குறைவாயும் அவர்காலத்துவழங்கினமை தெளியப்படும். எனவே, மாணிக்கவாசகப்பெருமானிருந்த காலம் பண்டைத்தமிழ் வழக்கத்தொடு பெரிதுந்தொடர்புடையதாய் அதனை அணுகிநிற்றலுஞ், சூளாமணிக்காப்பியந் தோன்றிய ஆறாம்நூற்றாண்டு, பின்றைத் தமிழ்வழக்கத்திற்குத் தோற்றுவாய்செய்து பழைய தமிழ்வழக்கத்தினின்று பெரிதகன்று நிற்றலுந் தெற்றென விளங்காநிற்கும். இம்முறையால் ஆராய்ந்து நோக்குமிடத்துந் திருவாதவூரடிகளது காலம், பழையதமிழ் வழக்கிற்கு அணுக்கமாய் நிற்கும் மூன்றாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கட்படுதல் துணியப்படும். அற்றேல், மூன்றாம்நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம்நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டதொரு காலத்தே அடிகளிருந்தாரென உரைப்பாமல், மூன்றாம்நூற்றாண்

டின் முற்பகுதியிலேதான் அவரிருந்தாரென அத்துணை வரை யறுத்துச் சொல்லுதற்குச்சான்றென்னையெனின்; கி. பி உ௱௰-ஆம் ஆண்டில் வடுகக்கருநாடர் வடக்கிருந்து படையெடுத்துப் போந்து, வரகுணபாண்டியற்குப் பேரனாகக் கருதப்படும் அக் காலைப் பாண்டியனை வென்று, அவனது அரசை வௌவிக் கொண்டமையும், அதுமுதல் ஐந்தாம்நூற்றாண்டின் நடுவரை யில் மதுரையை ஆண்டோர் அவ்வடுகக் கருநாடரேயாதலும், ஐந்தாம்நூற்றாண்டின் ஈற்றில் இயற்றப்பட்டதாகிய 'கல்லாட' நூல், இவ்வடுகக்கருநாடரது ஆட்சியினைக் கூறுதலோடு மாணிக்கவாசகப் பெருமான்பொருட்டு இறைவன் நரிகளைப் பரிகளாக்கிய திருவிளையாடலையுங் குறிப்பிடுதலின் அவ்விரு நிகழ்ச்சிகளும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குமுன் நிகழ்ந்த னவாதலும், பழையபாண்டியமரபு மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றில் அற்றுப்போனமையின் மாணிக்கவாசகர் பாண்டியன் மாட்டு அமைச்சராயிருந்தது கி. பி. உ௱௰-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டு நிகழ்தல் செல்லாமையும் மேலே 102-ஆம் பக்கம் முதல் 114-ஆம் பக்கம் வரையில் வைத்து விரித்து விளக்கியி ருக்கின்றேம். ஆண்டுக்காட்டிய சான்றுகளே ஈண்டைக்கும் ஒக்குமாதல் கண்டுகொள்க. இவ்வாற்றால் திருவாதவூரடிகள் கி. பி. உ௱௰-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இருந்தாராதல் ஒருவாற் றானும் ஏலாதெனஉணர்தல்வேண்டுமென்பது.

இனிச், சிவபிரான்திருக்கோயில்கள் பண்டைநாளில் எத் துணை இருந்தன, பின்றைநாளில் எத்துணை இருந்தன என ஆராய்ந்து பார்க்குமுகத்தாலும் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் வயங்கியகாலம் ஏனைமூவர்க்கும் முன்னர்த்தாதல் காட்டுதும். கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டுக்கு முற்சென்றகாலத்தில் இயற் றப்பட்ட தனித்தமிழ் நூல்களை உற்றுநோக்குவாரெவர்க்கும், அஞ்ஞான்று காவிரிப்பூம்பட்டினம், கச்சி, உறையூர், ஆல வாய், பரங்குன்று, வஞ்சி முதலான தமிழ்வேந்தர்தந் தலைநகர் களிலும் ஏனைச்சில ஊர்களிலுஞ் சிவபிராற்குச் சிற்சில திருக்

கோயில்களே இருந்தமை தெற்றென விளங்காநிற்கும். கி. பி. முதல்நூற்றாண்டின் ஈறவரையில் இருந்தவராக மேலே 412-ஆம் பக்கத்திற் பெறப்பட்ட 'களவழி' பாடிய 'பொய்கையார்' காலத்தவனான சோழன்செங்கணானே முதன்முதற் பலதிருக் கோயில்கள் சிவபிரானுக்கு அமைத்தோனாவன். இது, திருமங்கையாழ்வார் "இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்டோள் ஈசற்கு எழில்மாடம் எழுபதுசெய்து உலகம்ஆண்ட, திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்" எனப் பெரிய திருமொழி ஆறாம்பத்தின் அ-ஆஞ்செய்யுளிற் கூறுமாற்றானும், இச்சோழன் 'கோச்செங்கணானே' யாவனென்பது நன்கினிது விளங்க அப்பத்தின் முதற்செய்யுளிற் "செம்பியன் கோச்செங்கணான் சேர்ந்தகோயில்" என அவன்பெயரை அவர் தெரித்துரைக்குமாற்றானும் பெறப்படும். கி. பி. முதல்நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்த இக்கோச்செங்கட்சோழன் சிவபெருமானுக்குஎழுபது திருக்கோயில்கள் அமைப்பித்தமைபற்றியே அப்பர் சம்பந்தர் தேவாரத்திருப்பதிகங்களிலும் இவ்வேந்தன் உயர்த்துப் பேசப்படுகின்றான். சோழநாட்டில் நூற்றுத்தொண்ணூறு சிவபிரான் திருக்கோயில்களும், தொண்டைநாட்டில் முப்பத்திரண்டு திருக்கோயில்களும், பாண்டிநாட்டிற் பதினான்கு திருக்கோயில்களும், சேரநாடுகொங்குநாடுகளில் எட்டுத்திருக்கோயில்களும், நடுநாட்டில் இருபத்திரண்டுதிருக்கோயில்களுந் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் பெற்றனவா யிருத்தலை உற்றுநோக்குமிடத்துச், சோழவேந்தர்களே சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் எடுப்பித்தலில் முதல் நின்றவர்களென்பது புலப்படாநிற்கும். சோழவேந்தருள்ளுங் கோச்செங்கட்சோழனே முதன்முதல் எழுபது சிவபிரான் திருக்கோயில்கள் அமைப்பித்தோனென்பது திருமங்கையாழ்வார் கூறுமாற்றால் இனிது விளங்குதலின், அவனுக்குப்பின் அவன் மரபில்வந்த சோழமன்னர்களே காலங்கடோறும்புதியபுதியவாய்ச்சிவபிரான்திருக்கோயில்கள்அமைப்பித்து அவற்றின் தொகையைப் பெருக்கிவந்தனரென்பதும்

நன்குவிளங்காநிற்கும். எனவே, கோச்செங்கண்ணன் இருந்த முதல்நூற்றாண்டுக்குமுன் சிவபிரான்திருக்கோயில்கள் மிகச் சிலவே இத்தமிழ்நாட்டின்கண் இருந்தமையும், அவனுக்குப் பின் அவை எழுபதுக்குமேற் பெருகினமையும், அப்பர் சம்பந்தர் இருந்த ஆறாம் ஏழாம்நூற்றாண்டில் அவைநூற்றுக்கணக்காய்ப்பெருகிவிட்டமையுந் தாமேபோதரும்.

இனி, மாணிக்கவாசகப்பெருமான் ஏனைமூவர்க்கும் பின்னிருந்ததுண்மையாயின், அவர், தேவாரம் பெற்றனவாயிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான திருக்கோயில்களில் ஒருநூற்றைம்பதாவது குறியாதுவிடார். கீர்த்தித்திருவகவலில், அவர் தங்காலத்திருந்த திருக்கோயில்களையெல்லாஞ் சிறிதுஞ் சலியாது எடுத்துக்கூறிச் செல்லக்காண்டலின், அவர் அவை எத்துணை மிகுந்திருப்பினும் அவைதம்மை எடுத்துரைத்தற்கட்பின்னிடாரென்பது, அவர் அவையிற்றை யெடுத்துமொழியும் வேட்கைப்பெருக்கால் இனிதுவிளங்கும். மற்று, அவர் தாம் அருளிச்செய்த திருவாசகந்திருக்கோவையாரென்னும் அருமைத் திருநூல்களிற்குறிப்பிட்டனவையெல்லாம்ஐம்பத்துநான்குதிருக் கோயில்களேயாம். அவைபாவையோவெனில், அண்ணாமலை, அம்பலம் அல்லது தில்லை, அரிகேசரி, அவிநாசி, ஆரூர், ஆனைக்கா, இடைமருதூர், ஈங்கோய்மலை, உத்தரகோசமங்கை, ஏகம்பம், ஐயாறு, ஒற்றியூர், ஓரியூர், கச்சி, கடம்பூர், கடம்பை, கல்லாடம், கவைத்தலை, கழுக்குன்று, கழுமலம், காளத்தி, குவைப்பதி, குற்றாலம், கூடல், கோகழி, சந்திரதீபம், சாந்தம்புத்தூர், சிராப்பள்ளி, சிவநகர், சிவபுரம், சிற்றம்பலம், சுழியல், திருவாஞ்சியம், துருத்தி, தேவூர், நந்தம்பாடி, பஞ்சப்பள்ளி, பட்டமங்கை, பரங்குன்று, பராய்த்துறை, பழனம், பனையூர், பாண்டூர், பாலை, புறம்பயம், பூவணம், பூவலம், பெருந்துறை, மகேந்திரம், மதுரை, மூவல், வாதவூர், வெண்காடு, வேலம்புத்தூர் என்னும் ஐம்பத்துநான்கேயாகும். மற்று, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் என்னும் ஆசிரியர் மூவரின் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள்

பெற்ற திருக்கோயில்கள் இப்போது 'திருவிடைவாயுஞ்' சேர்த்து இருநூற்று எழுபத்தைந் தாகின்றன. இவ்வளவு திருக்கோயில்களும் உள்ள கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் திருவாதவூரடிகள் இருந்தனராயின், அவற்றுள் அரைப்பங்காயினுங் கூறாதுவிடுவரோ? மற்று, அவராற் குறிப்பிடப்பட்ட ௫௪-திருக்கோயில்களுந், தேவாரம்பெற்ற திருக்கோயிற்றொகையில் ஐந்திலொருகூறாகவே யிருக்கக்காண்டலால், மாணிக்கவாசகர் இருந்தகாலத்திற் சிவபிரான்திருக்கோயில்கள், தேவாரகாலத்திலிருந்தனபோல் மிகுதியாயில்லையென்பதே தேற்றமாம். முதல்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் கோச்செங்கட்சோழனாற் கட்டுவிக்கப்பட்ட எழுபதுதிருக்கோயில்களும் வேறுசிலவுமே அடிகளிருந்த மூன்றாம்நூற்றாண்டிலிருந்தனவென்பதூஉம், அவை தம்முள் ௫௪-திருக்கோயில்களே அடிகளாற் குறிப்பிடப்பட்டனவென்பதூஉங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலன வாகும். இவ்வாற்றானும் அடிகளிருந்தது மூன்றாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியே யாதல் காண்க.

இனிச், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அருளிச்செய்த 'திருத்தொண்டத்தொகை'யிற் சொல்லப்பட்ட தொண்டர்களுள், மாணிக்கவாசகராற் குறிப்பிடப்பட்ட தொண்டர்கள் எத்துணைபேர், அப்பர் சம்பந்தராற் குறிப்பிடப்பட்ட தொண்டர்கள் எத்துணைபேர் என ஆராயுமுகத்தானும், மாணிக்கவாசகர் ஏனை மூவர்க்கு முற்பட்டவராதல் காட்டுதும். திருவாசகந் திருக்கோத்தும்பி, ௪-ஆஞ்செய்யுளிற் "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மைகண்டபின்" எனவுந், திருத்தோணோக்கம்௩-ஆஞ்செய்யுளிற் "செருப்புற்ற சீரடி வாய்கலசம் ஊன் அமுதம், விருப்புற்று வேடனார்சேடறிய" எனவுங் கண்ணப்பநாயனார் திருவாதவூரடிகளால் இருகாற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். திருத்தோணோக்கம், ௭-ஆஞ்செய்யுளில் மட்டுந்,

"தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டுஞ்

சேதிப்ப ஈசன் றிருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம்" எனச் சண்டேசநாயனார் அவரால் ஒருகாற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். இவ்விருதொண்டர்க்குமேல் வேறெவரும் அடிகளால் வேறெங்குங் குறிக்கப்படவில்லை. இனித், திருவெம்பாவை, எ-ஆஞ்செய்யுளாகிய,

"ஓரொருகால்எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால்வந்தனையாள் விண்ணோரைத்தான்பணியாள்
பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்" என்பதன்கட் காரைக்காலம்மையார் குறிக்கப்பட்டனரெனச் சிலர் கூறுப. இத்திருப்பாட்டிற் காரைக்காலம்மையாரைப் பற்றிய குறிப்பு ஒருசிறிதுங்காணப்படாதாகவும், இதன்கட் சொல்லப்பட்டபெண்பாலார்காரைக்காலம்மையாராகவே யிருக்கவேண்டுமெனக்கொண்டாரது கோளுக்குச் சான்றேதுங் காணாமையின், அவருரை கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க. மேலைச்செய்யுளிற் சொல்லப்பட்ட பெண்பாற்றொண்டர் மாணிக்கவாசகப்பெருமான்றன் அருமைத்திருமனைவியாராகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதனை வரலாற்றிற் கூறிப்போந்தாம். ஆகவே, மாணிக்கவாசகராற் குறித்துச்சொல்லப்பட்ட திருத்தொண்டர்கண்ணப்பருஞ் சண்டேசரும் ஆய இருவரேயல்லாற் பிறரில்லையெனத் துணிந்துகொள்க.

இனித், திருநாவுக்கரசுநாயனரால் தாம் அருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களுட் குறிப்பிடப்பட்ட திருத்தொண்டர் இத்துணையரென்பது ஆராயற்பாற்று. திருக்கழிப்பாலைத்திருத்தாண்

டகம், கூ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருச்சாய்க்காட்டுத்திருநேரிசை அ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்குறுக்கைவீரட்டப்பதிகம், எ-ஆஞ் செய்யுளிலுந், திருமழபாடித்திருத்தாண்டகம், கூ-ஆஞ்செய்யுளிலும், பொது, "ஆமயந்தீர்த்து" என்னுஞ்செய்யுளிலுங் கண்ணப்பநாயனுர் ஐந்துமுறை குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். திருச்சாய்க்காட்டுத்திருநேரிசை, ந-ஆம்பாட்டிலுந், திருக்குறுக்கை வீரட்டத்திருப்பதிகம், ச-ஆம்பாட்டிலுந், திருநாரையூர்த்திருப்பதிகம், அ-ஆம்பாட்டிலுந், திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டப் பதிகம், அ-ஆம்பாட்டிலுங் கோச்செங்கட்சோழநாயனுர் நான்குமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். திருச்சாய்க்காட்டுநேரிசை, கூ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்குறுக்கைவீரட்டப்பதிகம், ந-ஆஞ் செய்யுளிலுந், திருக்குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டப்பதிகம், சு-ஆஞ் செய்யுளிலுந், திருவாரூர், "ஒருவனையுலகேத்தநின்றநாளோ" என்னுந்திருத்தாண்டகத்தின் க0-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருச்சேறைப்பதிகத்தின் ரு-ஆஞ்செய்யுளிலுஞ் சண்டேசுராயனுர் ஐந்து முறை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார். திருக்குறுக்கைவீரட்டத் திருப்பதிகம், கூ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருவீழிமிழலைத்திருத் தாண்டகம் மூன்றும்பத்தின், அ-ஆஞ்செய்யுளிலுஞ் சாக்கிய நாயனுர் இரண்டுமுறை குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். திருக்கழிப் பாலைத்திருத்தாண்டகம், எ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்குறுக்கை வீரட்டத்திருப்பதிகம், கூ-ஆஞ்செய்யுளிலுங் கணம்புல்லநாயனுர் இரண்டுமுறை சுட்டப்பட்டிருக்கின்றார். திருப்பழனத் திருப்பதிகம், க0-ஆஞ்செய்யுளில் அப்பூதிநாயனுர் ஓரொரு முறை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார். திருவாரூர்த்திருவிருத்தம் "வேம்பினைப்பேசி" என்பதன்கண் நமிநந்தியடிகள் ஒரே முறை குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றார். ஆக, அப்பரது தேவாரத் தின்கட் குறிக்கப்பட்ட நாயன்மார்கள்: கண்ணப்பர், கோச் செங்கட்சோழர், சண்டேசர், சாக்கியர், கணம்புல்லர், அப்பூதி, நமிநந்தியடிகள் என்னும் எழுவருந், திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும் என எண்மர் ஆவர்.

இனித், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் அருளிச்செய்த தேவாரத்திருப்பதிகங்களுட் குறிப்பிடப்பட்ட திருத்தொண்டர் இத்துணையரென்பதனை ஆராய்வாம். திருப்பிரமபுரம், "ஈண்டுதுயிலமர்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலுந், திருவானைக்காத்திருப்பதிகம், ௩-ஆம்பத்தின் எ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்காளத்தித்திருப்பதிகம் உ-ஆம்பத்தின் ச-ஆஞ்செய்யுளிலுந், தென்குடித்திட்டைப்பதிகம் எ-ஆஞ்செய்யுளிலுங் கண்ணப்பர் நான்குமுறை சுட்டப்பட்டிருக்கின்றார். திருச்சேய்ஞலூர்த்திருப்பதிகம் கூ-ஆம்பாட்டிலுந், திருவானைக்காத்திருப்பதிகம், முதற்பத்தின் ரு-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருவைகன்மாடக்கோயிற்பதிகம், உ, ச-ஆம்பாட்டுக்களிலுந், திருவம்பர்ப்பெருந்திருக்கோயிற்பதிகம், க, உ, ரு-ஆம்பாட்டுக்களிலுந், திருவரிசிற்கரைப்புத்தூர்ப்பதிகத்தின் எ-ஆம்பாட்டிலுந், திருத்தண்டலைநீணெறிப்பதிகம், கூ-ஆம்பாட்டிலுங் கோச்செங்கட்சோழர் ஆறுமுறை கூறப்பட்டிருக்கின்றார். திருச்சேய்ஞலூர்ப்பதிகம், எ-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்கோளிலிப்பதிகம், ச-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருவாலவாய் "ஆலநீழலுகந்த" என்னும்பதிகம் ரு-ஆஞ்செய்யுளிலுந், திருக்கயிலாயப்பதிகம் உ-ஆம்பத்தின் க0-ஆஞ்செய்யுளிலுஞ் சண்டேசர் நான்குமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். திருக்கலிக்காமூர்ப்பதிகம், எ-ஆஞ்செய்யுளிற் குங்குலியக்கலயர் ஒருகாற் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றார். திருவரிசிற்கரைப்புத்தூர்ப்பதிகம் எ-ஆஞ்செய்யுளிற் புகழ்த்துணையார் ஒருகாற்சொல்லப்பட்டுளார். திருச்செங்காட்டங்குடித்திருப்பதிகத்திற் சிறுத்தொண்டர்குறித்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார். திருச்சாத்தமங்கைத்திருப்பதிகத்தில் திருநீலநக்கர் கூறப்பட்டுள்ளார். திருக்கோளிலிப்பதிகத்தில் நமிநந்தியடிகள் சுட்டப்பட்டிருக்கின்றார். திருவாலவாய் "மானினேர்விழி மாதராய்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலும், "மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை" என்னும்பதிகத்திலும் மங்கையர்க்கரசியார் இருகாற் சொல்லப்பட்டிருப்பதோடு, பிற்பதிகத்தின் உ-ஆஞ்செய்யுளிற்

குலச்சிறையாரும் ஒருங்கு வைத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றார். திருவாலவாய் "மந்திரமாவது நீறு" என்னுந்திருப்பதிகத்தின் ஈற்றில் நின்றசீர்நெடுமாறர் குறித்துரைக்கப்பட் டிருக்கின்றார். ஆகத், திருஞானசம்பந்தரது தேவாரத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட திருத்தொண்டர்: கண்ணப்பர், கோச்செங்கட்சோழர், சண்டீசர், குங்குலியக்கலயர், புகழ்த்துணையார், சிறுத்தொண்டர், திருநீலநக்கர், நமிநந்திபடிகள், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், நின்றசீர்நெடுமாறர் எனப்பதின்மொருவர் ஆவர்.

எனவே, அப்பர் சம்பந்தர் என்னும் இருவராலுந் தம்முடைய தேவாரத்திருப்பதிகங்களில் ஆங்காங்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட நாயன்மார்கள்: கண்ணப்பர், கோச்செங்கட் சோழர், சண்டீசர், சாக்கியர், கணம்புல்லர், அப்பூதி, நமிநந்தியடிகள், குங்குலியக்கலயர், புகழ்த்துணையார், சிறுத்தொண்டர், திருநீலநக்கர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், நின்றசீர்நெடுமாறர் எனப் பதினால்வர் ஆவர். இந்நாயன்மார் பதினால்வரிற் பலர், சம்பந்தர் அப்பர் இருந்த கி. பி. ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் ஆறாம்நூற்றாண்டின்பிற்பகுதியிலும் இருந்தோராக, ஏனைச் சிலரோ ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டகாலத்தே இருந்தோராவர். அப்பர் சம்பந்தராற் குறித்தருளிச்செய்யப் பட்ட இந்நாயன்மார் பதினால்வரிற் கண்ணப்பர், சண்டீசர் என்னும் இருவரைத்தவிர ஏனையோரை மாணிக்கவாசகப்பெருமான் குறிப்பிடாமை என்னையென்று ஆழ்ந்து ஆராய வல்லார்க்கு, அவர் கண்ணப்பர், சண்டீசர் என்னும் இருவர்க்குப் பின்னும், ஏனையோர்க்கு முன்னும் இருந்தாரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்குமன்றோ?

இனிக், கி. பி. ஆறாம்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இயற்றப்பட்ட 'கல்லாட' நூலின் ஆசிரியர் சிவபிரான்மாட்டுஞ் சிவனடியார்மாட்டும் பெருகிய மெய்யன்புடையராகலின், அவராற்குறிக்கப்பட்ட நாயன்மார் இனையரென்பதூஉஞ் சிறிது ஆராய்வாம். கல்லாடநூலின் கரு, ௫எ, கூஅ, எஅ, க0க-ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே கண்ணப்பநாயனார், மூர்த்திநாயனார், சாக்கியநாயனார், காரைக்காற்பேயம்மையார் என்னும் நால்வர் மாட்சியினை விபந்தெடுத்துப்பாடின ஆசிரியர், ஏனைநாயன்மாரில் ஒருசிலரையேனும் எடுத்துக்கூறாதுவிட்ட தென்னையென ஆராயுங்கால், இந்நாயன்மார் நால்வரும் ஆறாம்நூற்றாண்டிற்கு

முன்னிருந்தாற்போல ஏனையோர் இல்லாமைபற்றியேயாமென்பது நன்குவிளங்கும். இந்நால்வரிற் பின்மூவர் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தாராகற்பாலராகலின், இம்மூவரைக்கூறாத மாணிக்கவாசகர், ஐந்தாம்நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவராதல் தெளியப்படும். இதுவேயுமன்றி, இவ்வாசிரியர் ௪௪-ஆஞ்செய்யுளில் "வெடிவாற்லபங்கட் குறுநரியினத்தினை, ஏழிடந்தோன்றி இனநூற்கியைந்து, வீதிபோகிய வாலுளைப்புரவி, ஆக்கியவிஞ்சைப் பிறைமுடியந்தணன்" எனவும், ௯௮-ஆஞ்செய்யுளிற் "கூடற்பதிவரும் ஆடற்பரியோன்" எனவும், மாணிக்கவாசகர்பொருட்டு இறைவன் 'நரிபரியாக்கிய' திருவிளையாடலையும், ௪௯-ஆஞ்செய்யுளில் "பண்ணகழ்ந்தெடுத்து வருபுனல்வைகைக், கூலஞ்சுமக்கக் கொற்றாளாகி, நகரத்தலைமுதியோள் இடித்தடுகூலிகொண்டு, அடைப்பதுபோல உடைப்பதுநோக்கிக், கோமகன்அடிக்க அவனடிவாங்கி, எவ்வுயிர்எவ்வெக்கு எத்துறைக்கெல்லாம், அவ்வடிகொடுத்த அருள்நிறைநாயகன்" எனப்பிட்டுவாணிச்சிபொருட்டு 'மண் சுமந்த' திருவிளையாடலையும் நன்கெடுத்து மொழிதலானும், இவ்விருவேறு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஏதுவாய்நின்ற மாணிக்கவாசகர் ஐந்தாம்நூற்றாண்டிற்கும்முன்னே கி. பி மூன்றாம்நூற்றாண்டில் திகழ்ந்தமை இனிது விளங்காநிற்குமென்பது.

என்றித்துணைப் பலவேறவைகளாலும் உண்மைச்சான்றுகள் என்னும் மணிக்கற்கள்கொண்டு அடிப்படைகோலி, அவற்றின்மேல் எழுப்பிய **மாணிக்கவாசகர் காலம்** என்னும் விழுமிய மெய்ம்மணிக்கோயில் கி. பி. மூன்றாம்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிமுதற் றிகழ்ந்து, சைவமெய்ச்சமயத்தெய்வமுஞ் செந்தமிழ்த்தெய்வத்தனிமகளும் ஒருங்குகூடி மெய்யறிவுச் செங்கோலொளியரசு நடாத்தும் மாப்பெருநிலைமையாய் நிலைபேறுற்று நிலவுவதாமென்க.

'மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்' என்னும் இச் செந்தமிழ்த்தனிப்பேர் ஆராய்ச்சிநூல், தொண்டைநாட்டுப் பல்லவபுரத்துத் தமது பொதுநிலைக்கழகத்திருமாளிகையில், **நாகைகிழார் மறைமலையடிகளால்** இயற்றப்பட்டது ஓம்சிவம்.

வைத்த மணிக்கோவைகள் போல் என்றும் மங்காது மிளிரும் மாட்சியுடையன; மற்று, அம்மணிப்பேழைமேற் சேர்ந்து அதனை மூடியிருக்குங் குப்பைக் குவியல்களோ மிகவும் அருவருக்கத்தக்க தாழ்ச்சியுடையன. அடியிற்புதைந்த அம்மணிக்கோவைகளை விட்டு, அவற்றின்மேற் குவிந்த குப்பைகளையே பெரிது பாராட்டிப் பாதுகாப்பார்போற், சைவவுண்மைகளைக்கைவிட்டு, அவற்றை மறைத்து அவற்றின்மேற் குவிந்து கிடக்குஞ் சைவமல்லாக் கோட்பாடுகளையே சைவமென விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டு நிற்கும் போலிச்சைவர்களே, சைவசமயத்தை ஆராய்ந்துபாராத பிறர் அதனை இகழ்ந்து ஒழிப்பதற்கு இடஞ்செய்து வருகின்றனர். ஆகவே, சைவசமயத்திற்குத் தீங்கு இழைப்போரிற் சைவப்பெயர் புனைந்துநிற்கும் போலிச்சைவர்களே முதற்பகைவராவர். மற்றை வகுப்பினரோ சைவசமய உண்மைகளை ஆராயமாட்டாராய்ப் போலிச்சைவர் கோட்பாடுகளையே சைவமென நம்பி இகழ்பவராதலால் அவரது பகைமை அத்துணை மிகுதியாக அஞ்சற்பால தன்று; என்னென்றால், இவர்கள் சீர்திருத்த நெறியிற் செல்பவர்களாயிருத்தலால், உண்மைச்சைவக்கோட்பாடுகளை உணருங்காலத்து இவர்கள் அவற்றிற்குமாறாய் நின்ற நிலையைவிட்டு ஒருமையுறுதலுங்கூடும். மற்றுப், போலிச்சைவர்களோ சைவமல்லாதவற்றையே சைவமாக இறுகப்பற்றி எவ்வகைச்சீர்திருத்தத்திற்கும் உடம்பட்டுவாராதவராகலின், அவர் உண்மைச் சைவத்தோடு ஒட்டி வருவரென்பது கனவிலுங் கருதற்பால தன்று. இங்ஙனஞ் சைவசமயக்கோட்பாடுகள் அல்லாதவற்றையே சைவசமயமெனக்கொண்டு ஒழுகும் போலிச்சைவர்களின் ஆரவாரம் மிகுந்திருக்குங்காறும், உண்மைச்சைவந் தலையெடாது; அதனாற், புறச்சமயத்தார் சைவசமயக் கோட்பாடுகள் இவையேயெனப் பிழைபடநினைந்து அவற்றையும் அவற்றோடு உடன்வைத்து உண்மைச்சைவத்தையும் இகழ்ந்துரைக்கும் இகழ்ச்சியுரைகளுங் கிளையாதிரா. ஆகவே, உண்மைச்சைவக்கோட்பாடு இவையென்பதும், அவையல்லாத போலிச்சைவக்கோட்பாடுகள் இவையென்பதும் இங்கே சிறிது பகுத்துக் காட்டுவோம்.

சைவசமயம் என்பது தென்றமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழ்மக்களுக்கே உரித்தான கடவுட்கொள்கை யாகும். காணவுங் கருதவும்படாத அருவநிலையிலுள்ள முழுமுதற்கடவுள், உயர்ந்தஅன்பும் அறிவும் உடைய பெரியார் சிலர்க்கு அருள்புரிதல் வேண்டி அவர்தங் காட்சிக்குங் கருத்துக்கும் எளியனாய்ச் சிவந்தஒளிவடிவிற்றோன்றி அவரை ஆண்டுகொண்ட வகைமையிலிருந்து, அத்துணையணுக்கமாய் வந்த அச் சிவந்த திருவுருவத்தையே தமிழ்ச்சான்றோர் அவற்குச் சிறந்த இலக்கணமாய்வைத்துச் 'சிவன்' என்னும் பெயரால் அவனை வணங்கி வருகின்றனர். தீயும் நீரும் ஒருங்குஇயைந்தாலன்றி இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்துநிகழ்ச்சிகளும் நிலைபெறாவாகலான், தீயின் செந்நிறத்தை ஒப்பதான ஓர் ஆண்வடிவும் நீரின் நீல நிறத்தை ஒப்பதான ஒருபெண்வடிவும் ஒருங்குஇயைந்த ஓர் அருமைத் திருவுருவமே கடவுளுக்கு உண்மைவடிவாதல் வேண்டுமென்பது பண்டைக்காலந்தொட்டு வந்த தமிழ்ச்சான்றோர் கொள்கையாகும். சேயொளிவடிவிற் 'சேயோன்', 'சிவன்' எனவுங், கருநீலவடிவில் 'மாயோள்', 'மாயோன்' எனவும் முழுமுதற்கடவுள் வழங்கப்பட்டு வரலாயிற்று. பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு வித்தான இருவினையும், அவ் இருவினைக்கு வித்தான அறியாமையும் இறைவன் உடையன் அல்லாமையால், அவன் என்றும் விளங்கிய அறிவினனேயே இருப்பனெனக் கடவுளுண்மை யியல்பையுந் தமிழ்ச்சான்றோர் நன்கறிந்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் அவர்கள் கடவுள் நிலையை நன்குணர்ந்தாற்போலவே, கடவுள் அல்லாத சிற்றுயிர்களின் இயல்பையுந் தெளிய அறிந்து நின்றனர்; சிற்றுயிர்கள் அறிவுடையவாயினும், அற்றின் அறிவு மாசுபொதிந்திருத்தலால் உடம்புகளின் துணையாலன்றி அது விளங்கப்பெறாமையும், அவ்வாறு அது விளங்கப்பெறுமிடத்தும் புல் மரம் முதலிய உடம்புகளில் ஓரறிவும், நத்தை கிளிஞ்சில் முதலிய உடம்புகளில் ஈரறிவும், சிதல் எறும்பு முதலிய உடம்புகளில் மூவறிவும், நண்டு தும்பி முதலிய உடம்புகளில் நாலறிவும், விலங்கு பறவை முதலிய உடம்புகளில் ஐயறிவும், மக்கள் உடம்புகளில் ஆறறிவும் படிப்படியே சிறிது சிறிதா விளங்கப்பெறுதலும், ஒருபிறவியிற் கொல்லாமை ஊனுண்ணாமை

பொய்யாமை முதலான நல்வினைசெய்து தன்னறிவையும் அன்பையும் வளரச்செய்த ஒருயிர் மறுபிறவியில் அதனினுஞ்சிறந்த ஒரு பிறவியைப்பெற்று அறிவும் ஆற்றலும் மிக்குவிளங்கப்பெறுதலும், அவ்வாறு எடுத்தபிறவியில் நல்வினையைச்செய்யாத உயிர் அடுத்த பிறவியிற் பின்னும் இழிந்த உடம்பைப்பெறுதலும், பிறவிசடோறும் அறிவையும் அன்பையும் வளரச்செய்த உயிர் இறுதியிற் கடவுளின் அருளை முற்றப்பெற்றுப் பிறவியும் மாசுந் தீர்ந்து கடவுளின் அருளொளியிற்கலந்து பேரின்பத்திலிருத்தலும் ஆகிய அச்சிற்றுயிர் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஐயந் திரிபற ஆராய்ந்து கண்டனர்.

இனி, ஆறறிவுடைய மக்கட்பிறவியெடுத்த உயிர்கள் தாம்பெற்ற இவ் அரிய பிறவியிலேயே விரைந்து தூயராய் இறைவன் திருவருளின்பத்தைப் பெறுதற்கு இன்றியமையாது செயற்பாலன: தம் மனமொழி மெய்கள் ஒன்றினொன்று முரணாமல் தமக்கும் பிறர்க்கும் பிறவுயிர்க்கும் நலம் பயப்பனவற்றையே ஒருமுகமாய் நாடிநிற்குமாறு பழகுதலும், துன்பத்திற்கு இடனின்றி இன்பத்தையே ஓவாது தருங் கல்வி கேள்விகளிலுந் தவமுயற்சியிலுந் தமது அறிவை நிலைப்பித்தலும், இறைவன் றன் பேரருட்டிறத்தை நினைந்துநினைந் துருகுதலும் ஆமென்பதூஉந் தமிழ்ப் பேரறிஞர் கண்டறிந்ததாகும்.

இக்கோட்பாடுகள் முற்றும், இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்நூறாண்டுகட்கு முன்னெழுந்த பண்டைத் தமிழ்ப் பெரும் பனுவலாகிய தொல்காப்பியத்திலிருந்து, அதன்வழிவந்த திருக்குறள், திருவாசகம், திருமந்திரம், தேவாரம், சிவஞானபோதம் முதலான தனிச் செந்தமிழ்நூல்களிலெல்லாம் முன்னொடு பின் சிறிதும் மாறின்றிக்காணப்படும். இவ்வுண்மை முடிபுகள் இந்நூல்களின் மட்டுமேயன்றி, இச்செந்தமிழ் நாடெங்கணும் அமைக்கப்பட்ட திருக்கோயில் அமைப்புகளினும் இனிதுவிளங்குமாறு இயைக்கப்பட்டிருத்தலை ஆழ்ந்த கருத்துடையாரெவரும் எளிதில் உணர்வர். இவ்வுண்மைகளை எளிதில் உணர்தற்கும், நினைவை ஒருமுகமாய் நிறுத்தி இறைவன் திருவுருவினை எளிதில் நினைந்து உருகுதற்குந் திருக்கோயில் வழிபாடு பெரிதும் உதவிசெய்தலின், கடவுளை நேரே கண்டவர்களும் அதனை நெகிழவிடாது கடவுள்வணக்கத்திற்கு அதனை இன்றியமையாக் கருவியாய்க் கடைப்பிடித்துக்கொண்டு ஒழுகலாயினர். எனவே, திருக்கோயிலிற்சென்று இறைவன்றிருவுருவிற்கு அடையாளமாகநிறுத்திய அருட்குறியினை வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் சைவசமயக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாதல் பெறப்படும்.

இவ்வளவே சைவசமயக்கோட்பாடுகளாகும். இவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகுவோர் எவராயினும் அவரெல்லாஞ் சைவசமயத்தவரெனவே படுவர். இக்கொள்கைகள் அத்தனையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்த அறிவின் நுட்பத்தாற் கண்டு அமைக்கப்பட்டனவாதலால், இக்கொள்கைகட்கு மாறாவன எவையும் சைவசமயத்திற்கு உடம்பாடாகமாட்டா. அங்ஙனமிருந்தும், இப்போதுள்ள சைவரிற் பெரும்பாலார் தமிழிலுள்ள சைவநூல்களை அவற்றின் கருத்தையொட்டி முன்பின் முரணற ஆராய்ந்துபார்க்கும் அறிவாற்றலின்றி, ஆரியர்கூறும் புரட்டுரைகளிற் சிக்குண்டு, சைவக்கொள்கைகட்கு முழுமாறானவைகளையும் அம்மாறுபாடுகள் நிறைந்த ஆரியநூல்களையுந் தமது சைவசமயத்துக் குரியநூல்களாகக் கைக்கொண்டு, அவ்வாரியநூற் சார்பாற் சைவத்திற்குத் தாமாகவுந், தாம் தழுவியவற்றை நம்பிக்குறைகூறும் பிறர்வாயிலாகவும் பெருந்தீதுபுரிந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு போலிச்சைவர்கள் கைக்கொண்ட ஆரியநூற் கொள்கைகள் சைவத்துக்கு மாறாய்த் தீங்கு பயத்தலை ஈண்டு ஒருசிறிது காட்டுதும்.

ஆரியர் முழுமுதற்கடவுளுணர்ச்சியும் அருளொழுக்கமும் உடையரல்லர். அவர்கள் பண்டைக்காலத்தில் இவ்விந்தியநாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ள பனிநாடுகளில் உண்ணச்சோறும் உடுக்கக்கூறையுங் கிடையாமல் விலங்கினங்களைக் கொன்றுதின்றுஞ் சோமப்பூண்டில் வடித்த கள்களையுண்டும் அலைந்து திரிந்தவர்கள். தமக்குவேண்டும் இரைதேடிச் சென்றஇடங்களில் உள்ள மக்களொடு ஓயாமற் போராடி அவர்தம்உணவுப்பண்டங்களையும் பிறவற்றையுங் கொள்ளையடித்தவர்கள். தம்பகைவரிற் சிறையாகப்பிடித்துக்கொணர்ந்த எளியமக்களையுங் கொலைசெய்து அவர்களின் இறைச்சியைத் தீயில் வதக்கித்தின்றவர்கள்.

(தொடரும்)